தரும பரீட்சை

அல்லது

புராண ஆபாசங்கள்

பெரியார்
சுயமரியாதைப்
பிரச்சார
நிறுவனம்
திருச்சி.17

முத்து

தரும பரீட்சை

அல்லது

புராண ஆபாசங்கள்

" மாறுவேடம் பூண்டு, புராண ஆபாசத்தை
வெளியாக்கும் இரு இளைஞர்கள்."

பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரசார நிறுவன
வெளியீடு, திருச்சி-17.

விலை] [50 காசுகள்.

நான்காம் பதிப்பு, 1971

விலை : 50 காசுகள்.

திராவிடன் அச்சகம், சென்னை-7.

நமது நோக்கம்

மக்கள், மூடநம்பிக்கையிலிருந்து விடுபடவேண்டுமானால், மூடபழக்கவழக்கங்களை ஒழிக்கவேண்டுமானால், இவற்றிற்கு விரோதமாகவுள்ள-கடவுளாலும், கடவுளைக் கண்டவராலும் சொல்லப்பெற்றவை என்னும் வேதம், சாஸ்திரம், புராண இதிகாசம் இவைகளிலிருந்து தோன்றிய சாதி வித்தியாசம், தீண்டாமை, பெண்பால் அடிமை, கடவுள் பெயரைச் சொல்லிப் பணம் பறிக்க ஏற்பட்ட பார்ப்பனக் கோட்டைகளாகிய கோயில்கள், பார்ப்பன ஆதிக்கமும், செல்வாக்கும் குறையாதிருக்க ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்ட மதங்கள், இருப்பார்க்கும் புண்ணியம் சம்பாதித்துக் கொடுப்பதாயும், இறந்தார்க்கு மோட்சத்திற்கும் நேர்வழி காட்டுவதாயும் ஏய்த்து, வயிறுவளர்க்கக் கையாளப்பெறும் புரோகிதம் முதலியவைகளின் ஆபாசங்களை மக்கள் உணரவேண்டும். உணர்வார்களானால், அஞ்ஞானத்திலிருந்து விடுபட்டு, மூடநம்பிக்கையிலிருந்தும், மூடப் பழக்கவழக்கங்களிலிருந்தும் வெளியாகித் தாங்களாகவே கரையேறுவார்கள்.

இவ்வுணர்ச்சியை மக்கட்கு உண்டாக்கும் பொருட்டே மூடிமூடி வைக்கப்பட்ட கடவுள் வாக்கெனப்படும் நூற்களின் ஆபாசங்களை நன்கு ஆராய்ந்த நுண்ணறிவாளர்களது துணைகொண்டு பல அறிவு விளக்க நூற்களாக மிக்க குறைந்த விலைக்கு வெளியிடக் கருதி வெளியிட்டுள்ளோம். அன்பர்கள் பொறுமையோடு படித்து, சிந்தித்துப் பயனடைய வேண்டுகிறோம்.

PSRPI, TRICHY.

மத மூடநம்பிக்கை இருந்தால் முன்னேற இயலாது

கடவுள் பெயரால், மதத்தின் பெயரால், சாஸ்திரத்தின் பெயரால் பரப்பப்பட்டுள்ள புரட்டுப் பித்தலாட்டங்களையெல்லாம் ஒழிக்கவேண்டும். இதுகளில் பற்று, நம்பிக்கை வைத்துக்கொண்டு மனிதன் ஒன்றும் முன்னேற ஒருக்காலமும் முடியாது.

இராமாயணத்திலும், பாரதத்திலும் தேவர்கள், இராட்சதர்கள் என்றுதான் எழுதியிருப்பார்களே ஒழிய, மனிதர்களைப்பற்றி என்று கூறியிருக்கவேமாட்டார்கள்!

தேவலோகம் மேலே இருக்கின்றது என்கிறான். அசுரன் பூமியில் இருக்கின்றான் என்கிறான்! இரண்டு பேருக்கும் என்ன சம்பந்தம்? சண்டை ஏன் வர வேண்டும்?

தேவர்கள் வானுலகில் வாழ்கின்றனர் என்கிறான். முதலில் மனிதன் சந்திரமண்டலத்துக்குக் கருவிகளை அனுப்பிவைத்தான். இப்போதுதானே போக முயலுகிறான்! இன்று நாய்க்குட்டிகள் போகின்றன, இதுகளுக்குக் கட்டுப்படாத தேவலோகம் எங்கே இருக்கின்றது?

கடவுள் இராவணனுடன் சண்டைபிடிக்க, மனிதனாக வந்து பிறந்துதான் சண்டைபிடித்தான் என்றுதான் கூறுகின்றானே ஒழிய, ஏன் அவன் தேவலோகத்தில் இருந்துவந்து சண்டைபோட்டுவிட்டுப் போய் இருக்கக்கூடாது? இராமாயணம் நடந்து எத்தனையோ சதுர்யுகம் ஆயிற்று என்று புளுகுகின்றான். கடவுள் ஒரு காரியத்தைச் சாதிக்கவேண்டுமென்று நினைத்தால் எதற்காக மனிதனாக வரவேண்டும்? அவன் மனத்தில் நினைத்தால் உடனே ஆகிப்போய்விடவேண்டாமா?

எனவே, இராமாயணத்தையும், பாரதத்தையும், கந்தபுராண முதலிய புராணங்களையும் ஆறு அறிவு படைத்த மனிதன் படிப்பதா? அவற்றை உண்மை என்று நம்புவதா?

—தந்தை பெரியார்.

புராண ஆபாசங்கள்

முதல் நாள்

மனோவேகன், வாயுவேகன் என்னும் இரண்டு இளைஞர்கள் இந்துமத புராணங்களிலுள்ள ஆபாசப் புரட்டுகளை வெளியாக்கி, பொதுஜனங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அஞ்ஞானத்தையும், பயத்தையும், பணச் செலவையும் நீக்கி, மெய்ஞ்ஞான மார்க்கத்தில் திருப்ப வேண்டி மாறுவேடம் பூண்டு, புல்சுமையை ஒருவனும், விறகுச் சுமையை ஒருவனும் சுமந்துகொண்டு, தங்களுக்குரிய இயற்கை சௌந்தர்யாலங்காரத்துடன் பாடலீபுரம் பிரம்மாலயத்தின் கிழக்கு வாசற்படி வழியாய்ச் சென்று, அவ்விடத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கும் பேரிகையை அடித்துச் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தார்கள். பேரிகை சப்தங் கேட்டு வேதபாராயணரும், சாஸ்திர விற்பன்னர்களுமாகிய விப்பிரஜனங்களும் பொதுஜனங்களும் ஓடி வந்து, இவர்களுடைய ரூபலாவண்யத்தையும் சௌந்தரியத்தையுங் கண்டு, இவர்கள் காரண புருஷர்களோ என்னமோவென்று ஆச்சர்யமுற்று, விப்பிரர்கள், "நீங்கள் யார்? எச்சாத்திரத்தில் சமர்த்தர்? வாதம் பண்ண வல்லவரோ?" என்று கேட்டனர். உடனே மனோவேகன் எழுந்து, "நாங்கள் தேசங்கள் பார்க்க யாத்திரையாக வந்தவர்கள்; எங்களுக்குச் சாத்திரமோ, வாதமோ ஒன்றும் தெரியாது" என்றான். அது கேட்ட விப்பிரர்கள் கோபமாய், "நீங்கள் பிழை செய்து விட்டீர்கள்; சாத்திர விற்பன்னரும், எங்களுடன் வாதம்

பண்ண வல்லவரும் மாத்திரமே இப்பேரிகையை யடித்து இச்சிம்மாசனத்திலமரவேண்டும். யௌவனமும், அழகும், பலமும் நிறைந்திருந்தும் நீங்கள் இந்த நீசாசாரத்தி லிருந்துகொண்டிருப்பதுமன்றி, அஞ்ஞானத்தராகிய நீங்கள் இந்தப் பேரிகையைக் கொட்டலாமா? புல்லும் விறகும் சுமக்கும் நீசர்களே! இதற்குத் தக்க பதில் கூறி விட்டு வெளியேறுங்கள்" என்றனர்.

உடனே மனோவேகன் எழுந்து, "அய்யன்மீர்! நாங்கள் உங்களது கற்பனைப்படியே உங்களுடன் வாதித்தே வெளியேறுகின்றோம்; எல்லோரும் அமருங் கள்" என்று கூறி, "அய்யா விப்பிரர்களே! எங்களைப் போன்ற உருவமும் சாமர்த்தியமும் உள்ளவர்கள் நீசாசாரத்தில் வாழ்ந்தவர் உங்கள் மதப் புராணத்தில் யாருமில்லையா? கூறுங்கள்" என்றனன். அதற்கு விப்பிரர்கள், "யாருமில்லை; யாருமில்லை" என்று உரத்துக் கூவினர். மனோவேகன் மகிழ்வுடன், "விப்பிரர்களே! ஸ்ரீமகாலட்சுமிக்கு நாயகனும், புவன பாலகனும், கௌஸ்துபாபரணனுமான மகாவிஷ்ணு கோர்ரக்ஷகனுக்குப் புத்திரனாகி, அடிமையாகி அர்ச்சுன னுக்குச் சாரதியாகியும், தூதனாகியும் இன்னும் கணக் கில்லாத ஈனத் தொழில்களையும் புரிந்திருக்கின்றானே! அது நீசாசாரமல்லவா? இன்னும் கேளும்; நித்ய னென்றும், தேவாதிதேவனென்றும், ஜனன மரண வர்ஜிதனென்றும், ஞானசொரூபனென்றும் புகழ்ந்ததற்கு மாறாகப் பன்றியாகவும், மச்சமாகவும் பலதரம் பிறந் திருக்கின்றானே! ஞானசொரூபன் என்றதற்கு மாறாகத் தூதனாகத் துரியோதனனிடத்தில் போகும்போது வைவான் என்பதை அறியாமல் வாய் கொடுத்துவிட்டு, அவமானப் பேச்சுக்கள் கேட்டுக்கொண்டு வந்தானே இவைகள் நீசாசாரமல்லவா? இவர்கள் உங்கள் புராணத்தில் உண்டா, இல்லையா? எங்களை நீசா சாரமுடைய அஞ்ஞானி என்றீர்களே இதற்கு விடை கூறுங்கள்" என்று தைரியமாய்க் கேட்டான். விப்பிர ஜனங்கள் மறுத்துக்கூற முடியாமல் வெட்கித் தலை குனிந்தார்கள். ஜனங்கள் ஆச்சரியமுற்று, இரு இளைஞர்களையும் போற்றிப் புகழ்ந்து, அவர்களுக்கு

ஜெயவாதிகளென்ற பட்டத்தை அளித்துவிட்டு வீடு போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இளைஞர்கள் இருவரும் சந்தோஷ முகத்துடன் வெளிவந்துவிட்டார்கள். விப்பிரர்கள், "இவர்கள் யாரோ நம் பிழைப்பைக் கெடுக்கவந்த பேர்வழிகள்; இவ்வாறு நம் புராணங்களை இகழ்ந்து, அவற்றிலுள்ள ஆபாசங்களை வெளியாக்கி விட்டால், நம்மை மதித்து இனி யார் வரப்போகிறார்கள்" என்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு வருத்தத்துடன் வீடு போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

இரண்டாம் நாள்

மறுநாள் மனோவேகன், வாயுவேகனிருவரும் கையில் வில்லும் தடியும் தாங்கி, வில்லியர் போன்ற வேடத்துடன் பிரம்மாலயத்தின் வடகோபுர வழியாக உள்ளே சென்று, பேரிகை யடித்துச் சிம்மாதனமேறினார்கள். பழையபடியும் விப்பிரர்களும் ஜனங்களும் ஏராளமாய் வந்து கூடிவிட்டார்கள். உடனே விப்பிரர்கள் முதல் நாள் கேட்டபடி வாதத்திற்கழைக்க, இருவரும் தாங்கள் வாதம் பண்ணத் தெரியாதவர்களென்று மறுத்தார்கள். "அப்படியானால், நீங்கள் இவ்வாறு பேரிகை கொட்டியும் சஹசில் உட்கார்ந்திருக்கவும் கூடாது" என்று கண்டித்துவிட்டு, "நீங்கள் யார்? இங்கு வந்த காரணமென்ன?" என்று வினவினர். அதற்கு மறுமொழியாக, "நாங்களிருவரும் காட்டில் வாழும் வில்லியர். இந்த வில்லையும் தடியையும் விற்பதற்காக இங்ககர் வந்தோம்" என்றனர். அங்குள்ளவர்களில் சிலர் அதன் கிரயத்தைக் கேட்டனர். "இவ்விரண்டும் ஒரு குட்டி சுண்டெலியின் எலும்பால் செய்யப்பட்டவை. இவ்வில்லில் அம்பைத் தொடுத்துவிட்டால், நூறு யோசனை தூரமானாலும் போய்ச் சத்துருவைக் கொல்லும். அத்தடியால் எத்தகைய பெரிய பர்வதங்

களையும் மெதுவாக அடித்தால் தூள் தூளாய் நொறுங்கிவிடும். இவைகளின் விலை பன்னீராயிரம் வராகன். வரும் வழியில் எங்கள் கையிலுள்ள உணவுப் பொருள்களையும் சொத்துக்களையும் கள்ளர் ஏமாற்றி பறித்துக்கொண்டபடியால் இவைகளை விற்றுவிட வந்தோம்'' என்றனர். எல்லா விப்பிரர்களும் ஜனங் களும் பெருநகைப்பு நகைத்து, "இத்தகைய அபத்தம் சொல்வாருலகில் உங்களைப்போல் யாருமிரார்'' என்று ஏசினார்கள். உடனே மனோவேகன் விப்பிரர்களைப் பார்த்து, "ஓ விப்ர சிகாமணிகளே! உங்கள் மத புராணத்தில் இத்தகைய அபத்தக் கதை இல்லையோ?'' என்று கேட்டான். "எங்கள் புராணத்தில் நம்பத்தகாத இத்தகைய பொருத்தமற்ற பொய்க்கதைகள் கிடையவே கிடையாது. இருப்பினும் ஒன்று கூறுங்கள் பார்க்கலாம்'' என்றனர். உடனே மனோவேகன் தைரியமாய் நின்று, "உங்கள் புராணத்திலுள்ள சதபலி சரித்திரம் என்பதைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்'' என்று நமஸ்கரித்துச் சொல்கிறான் :—

"சதபலி என்கின்ற ஓர் அசுர மதிபதி தன்னுடைய ஆதீனத்தைக் குமாரன் சகஸ்ரபலிக்குக் கொடுத்துத் தேவர்களைப் பிடித்துக் கட்டிவிட்டுத் தான் ஒரு பெரிய பர்வதத்தின் சிகையில் தபசு செய்யப் போய்விட்டான். இதையறிந்த தேவர்கள் சதபலியை இவ்வாறே விட்டு விட்டால், தபசினாலுயர்ந்த தன் மகனோடு இன்னும் நம்மை அதிக தொந்தரவுக்குள்ளாக்குவானாகையால், இப்பொழுதே இவனைக் கொன்றுவிடவேண்டும். இவன் தனியாகவிருப்பதால் இதுவே தக்க சமயம் என்று எல்லாத் தேவர்களும் மலையை நோக்கிப் புறப் பட்டார்கள். அவ்வசுரன் தபசியாகவிருப்பதால், தபசியை ஆயுதப் பிரயோகத்தால் இம்சித்துக் கொல்லு வது தருமமல்லவென்று அவனைப் பலவாறாக நிந்தித்து அவமானமுண்டாக்க, அதனால் தபசியான சதபலி உயிர் துறந்தான். உடனே அவனுடைய சிரசெலும்பில் சிறிது தேவேந்திரனுக்கு வஜ்ஜிராயுதமாகவும், மீதியான சிரசெலும்பு விஷ்ணுவுக்குச் சக்ராயுதமாகவுமாயிற்று. அவனுடைய பிஷ்டார்ந்த அஸ்தி ஈஸ்வரனுக்குப் பினாக

மென்கிற வில்லாயிற்று. மற்றதைப் பெரிதென காண்டபமென்னும் வில்லாக்கி வருணனுக்குக் கொடுத்தார்கள். வருணன் அதைப் பார்த்தீபனுக்குக் கொடுத்தான். சரீரத்திலிருந்த **அஸ்தி**யெல்லாம் எல்லாத் தேவர்களுக்கும் வில்லாயிற்று. கைஎலும்புகள் எழுநூறு தண்டுகளாயின. அவற்றில் நீலமுகம் கௌரகக்ஷீபாலகனுக்கும், ருதிமுகம் பீமனுக்கும் கொடுத்தபின், மீதியைத் தேவ சமூகங்களுக்கு ஆளுக்கொன்று கொடுத்தார்கள். இவ்வாறு ஒரு மனிதனுடைய உடலெலும்புகள் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கும் ஆயுதங்களாகும்போது, ஒரு சுண்டெலியின் எலும்பு எங்களிருவருக்கும் ஒவ்வொரு ஆயுதமாகாதா ? கூறுங்கள் ! இத்தகைய கதை உங்கள் மதப் புராணத்திலிருக்கிறதா, இல்லையா? கூறுங்கள் !!" என்று வாதித்தான். உடனே அங்கிருந்த மற்ற எல்லா ஜனங்களும், "ஆம் ! ஆம் ! இது உண்மை. இது மிகவும் பிரசித்தமான கதை. நாங்கள் இக்கதையை நேற்றுக் கூடப் படிக்கக் கேட்டோம்" என்று கூச்சலிட்டனர்.

"அய்யா ! விப்பிர சிகாமணிகளே, எங்களைப் பொய்யரென்றீர்களே ! இதோ உங்கள் புராணச் சாயம் வெளுக்கிறதே ! என்ன சொல்லப்போகிறீர்கள் ?" என்றனன். விப்பிரர்கள் மௌனமுற்றார்கள். ஜனங்கள் இருவருக்கும் ஜெயவீரப் பட்டம் அளித்தார்கள். பிறகு இருவரும் வெளியேறிவிட்டார்கள்.

மூன்றாம் நாள்

மனோவேகன், வாயுவேகன் ஆகிய மேலே கண்ட நம் நண்பர்கள் ரிஷிரூபந் தரித்துக்கொண்டு, மூன்றாம் நாள் பிரம்மாலயத்தின் வாயு மூலையில் சென்று, அங்கு கட்டியிருக்கும் பேரிகையை அடித்துச் சிம்மாதனத்தில்

வீற்றிருந்தார்கள். உடனே பொதுஜனங்கள் வெகு ஆவலுடன் வந்து கூடினார்கள். விப்பிர ஜனங்களும் இச்சப்தம் கேட்டு பிரம்மாலயம் புகுந்து, சிம்மாதனத்தில் வீற்றிருக்கும் இரண்டு ரிஷிகளையும் கண்டு, "சுவாமி ரிஷிகளே! அச்சிம்மாதனத்தில் எங்களுடன் வாதஞ் செய்து ஜெயித்தவர்களேயன்றி, ஏனையோர் அவ்வாசனத்தில் அமரக்கூடாது" என்றனர். உடனே இரு ரிஷிகளும் எழுந்து, "உங்களுடன் என்ன வாதம் புரிய வேண்டும் கூறுங்கள்" என்றனர். "நம் வாதம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன் தாங்கள் யார்? எந்தக் குருவினிடத்தில் வாசித்தீர்கள்? அல்லது நீங்கள் யாருக்காகிலுங் குருவாகவிருக்கின்றீர்களா? நீங்கள் தவவேடம் பூண வேண்டிய வைராக்கியம் வந்த காரணம் யாது? என்பதை விளங்கக்கூறி பிறகு, தங்கள் வாதத்தை ஆரம்பிக்கலாம்" என்று விப்பிரர்கள் வினவினார்கள். அதற்குஅவ்ரிஷிகள், "அய்யா விப்பிரர்களே! எங்களுக்கு குருவுங் கிடையாது, சிஷ்யர்களுங் கிடையாது. இந்த வேடத்திற்கு வைராக்கியமும் எவராலும் நேரவும் இல்லை. நாங்களே வேஷமும் தரித்ததல்ல; விதியால் வந்த வேடமிது" என்றனர். விப்பிரஜனங்கள் ஆச்சரியமுற்று, "இந்தப்படி ஆக நேரிட்ட வினைக்காரணத்தை அறியக் கூறுங்கள்" என்று வேண்டினர். உடனே மனோவேகன் எழுந்து, "நாங்கள் அயோத்தியாபுரத்தில் சமுத்திரதத்தன் என்னும் வணிகனுடைய புதல்வர்கள். நாங்கள் வேடிக்கையாகக் காட்டில் உலாவச் சென்றோம். அப்பொழுது ஒரு யானை மதங்கொண்டு மரங்களை முறித்துத் தள்ளிக்கொண்டு வரும்போது, எங்களையும் கண்டு துரத்த ஆரம்பித்தது. நாங்களும் நடுநடுங்கி ஓடி வருகையில், யானையும் பின்னே வரக்கண்டு, இனி ஓட முடியாது என்று நினைத்து அவதிப்படும்போது, அங்கு ஒரு ரிஷி தன் கமண்டலத்தைத் தும்பைச் செடியில் மாட்டிவிட்டுத் தவசிலிருப்பதைப் பார்த்தோம். இதுவே சமயமென நாங்களிருவரும் அக்கமண்டலத்தின் மேல் மூடியைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே புகுந்துகொண்டு மேல்மூடியை மூடுகையில், நாளிகா துவாரத்தை மூட மறந்துவிட்டோம். பின்னே ஓடிவந்த யானை, நாங்கள் மறைந்திருக்கும் கமண்டலத்தைச் சுற்றிச் சுற்றிப்

பார்த்துக் கடைசியாக நாளிகா துவாரத்தின் வழியாய் உள்ளே புகுந்து, எங்களைத் துரத்த ஆரம்பித்தது. உடனே நாங்கள் ஓட, யானை துரத்த, இரண்டு வாரம் உள்ளேயே சுற்றிச் சுற்றி, ஓடி ஓடிக் கடைசியாக நாளிகா துவாரத்தின் வழியாய் வெளியே வந்து விட்டோம். யானையும் அவ்வழியாகப் பின்தொடர்ந்து வர, அதனுடைய வால் மயிர் நாளிகா துவாரத்தின் வெளிப்புறத்தில் சிக்கிக்கொண்டு வரமுடியாமல் எங்கள் திசையை நோக்கிப் பார்த்துக்கொண்டு, உடலெல்லாம் வெளியேயும், வால் மயிர் கமண்டலத்திலுமாய் நின்றுவிட்டது. நாங்கள் காடே சரணமாகக் கண் மண் தெரியாமல் ஓடிவரும் வேகத்தில், எங்கள் தலை மயிர்களும், வஸ்திரங்களும் வழிகளிலுள்ள முட்செடிகளில் சிக்கி அறுந்தும், கிழிந்தும் போக, கௌபீனந் தப்பி வந்த ரிஷிகளானோம். இதுவே எங்கள் வேடத்திற்குக் காரணமும், இதுவே தலை தப்பிவரும் பிரயாணமும் ஆகும்'' என்றனர்.

இதைக் கேட்ட மஹாஜனங்களும், விப்பிரர்களும் சிரித்தும், கைகொட்டியும் சப்தமுண்டாக்கினார்கள். சப்தமடங்கியதும் விப்பிரர்கள், "அய்யா அண்டப் புளுகர்களே! என்ன அநியாயம்! இவ்வளவு ரூபலாவண்ணியமும், கல்வி ஞானமும் ஒருங்கே படைத்த நீங்கள் இத்தகைய அபத்த மொழிகள் கூறலாமா? ஆஹா! தும்பைச் செடியில் கமண்டலம் தொங்கினதாம்; இவர்களிருவரும், யானையும் அக்கமண்டலத்துக்குள்ளே புகுந்துகொண்டார்களாம்! இரண்டு வாரம் சுற்றினார்களாம்! பிறகு இவர்கள் நாளிகா வழியாய் வெளியே வந்துவிட்டார்களாம்! யானைக்கு எல்லாப் பாகமும் வெளியே வந்ததும், வால் ரோமத்தில் ஒன்று மாத்திரம் சிக்கிக்கொண்டு நின்றுவிட்டதாம்! இந்த ஆபாசப் புளுகை அறிவில்லா மூடர்களிடத்தில் சொல்லிக் கௌரவம் பெறலாமேயன்றி, எங்களைப் போன்ற உயர்ந்த அறிவாளிகளிடத்தில் மொழிவது அசட்டுத்தனமாகத்தான் முடியும்'' என்று நகைத்தார்கள்.

மனோவேகன் பயமின்றி எழுந்து, "ஹே! அறிவாளிகளே! உங்கள் மதப் புராணங்களில் இத்தகைய அசட்டுத்தனமான சரித்திரக் கதைகள் ஒன்றுமே இல்லையோ?" என்று கேட்டுவிட்டுப் பொதுஜனங்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்கள். "கேளுங்கள் பொதுஜனங்களே! நீங்களும் கவனமாய்க் கேளுங்கள்! உங்கள் மதப் புராணத்தில்,

"பிரம்மா உலகத்தைச் சிருஷ்டித்து, விஷ்ணுவை ரட்சகனாக ஏற்படுத்த, விஷ்ணுவும் உலகங்களையெல்லாம் தன்னுதரத்திலே வைத்துக்கொண்டனன். அவ்வமயம் ஈஸ்வரனைப் பார்த்து, அதோ செடியில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் கமண்டலத்துக்குள்ளே போவென்று கூற, ஈஸ்வரனும் அவ்வாறே சென்றனன். அக்கமண்டலத்துள் சகல சமுத்திரங்களும், அச்சமுத்திரங்களின் மத்தியில் பிரம்மாண்டமான ஓர் இலையில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் மஹாவிஷ்ணுவையும் கண்டு வெளிவந்தனன். பிறகு, பிரம்மா அவ்வாறே சென்று கமண்டலத்திலுள்ள சமுத்திரங்களையும், ஆல விருக்ஷத்தின் இலையில் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் மஹாவிஷ்ணுவையும் கண்டு, பூலோகத்தைத் தேட யத்தனிக்கையில், மஹாவிஷ்ணு உறங்கிக்கொண்டே கொட்டாவிவிட, அப்போது பிரம்மா மஹாவிஷ்ணுவின் வாயினுள் நுழைந்து வயிற்றுக்குள்ளே போய்ச் சகல பூமிகளையும் கண்டுகளித்தனன். பூலோகத்தை வெளியே கொண்டுவர பிரம்மாவானவன் விஷ்ணுவினுடைய வயிற்றிலே இருந்துகொண்டு, திக்குதிக்காக நோக்கிக் கடைசியாக விஷ்ணுவின் நாபிக் கமலம் வழியாக வெளிப்படுத்தத் துணிந்து, சகல பூமிகளையும் நாபிக் கமலத்தின் வழியாக வெளிப்படுத்திவிட்டுத் தானும் வெளிவரும்போது, விண்டுவின் கமல மத்தியத்தில் சிக்க, அவனும் கமலாசனமாக அவ்விடத்தமர்ந்தானென்று (உங்கள் மதப் புராணத்தில்) இல்லையோ கூறுங்கள்" என்றும் வாதித்து நின்றனன். விப்பிரர்கள் மறு உத்தரம் கூறாது மௌனமுற்றனர். பொதுஜனங்கள், "பிரசித்தமாயுண்டு!" என்று கூவினர். மேலும் மனோவேகன் எழுந்து சொல்லுவதாவது:—

"மற்றொன்று கேளுங்கள். அஸ்தினாபுரத்தை ஆண்ட சத்தியநிதி யுதிஷ்டிரனென்பான் பலவிதமான யாகங்கள் செய்யவேண்டி, விப்பிர பண்டிதர்களையும், நைமித்தி கர்களையும் அழைத்து யாகத்துக்கு நாள் ஏற்படுத்திய பிறகு, இந்த யாகபலத்தை அங்கியர் கைக்கொள்ளாம லிருக்க உபயம் கூறுங்களென்று நைமித்திகரைக் கேட்டனன். நைமித்திகர்கள் ஆராய்ந்து, "பாதாள லோகத்தில் நாகதேவனென்றும், யோகீஸ்வரனென்றும் இருவர் உளர். அவர்களை நம் யாகசாலைக்குக் காவல் வைத்துவிடின், நம் யாகபலத்தை அங்கியர் கைக்கொள்ளமுடியாது" என்று கூறினர். அரசன் அவர்களைக் கொண்டுவரும் சாமர்த்தியர் யாருள ரென்று சிந்தித்துக் கடைசியாகப் பார்த்திபனைக் கண்டு குறையிரந்தனன். உடனே அருச்சுனன் காண்டிபங் தொடுத்துவிட, அது பாதாள லோகஞ் சென்றது. அதைக் கண்ட நாகராஜன் கோபத்துடன் வெளிவந்து அருச்சுனனோடு போர்புரிந்து தோல்வி யடைந்தனன். நாகேந்திரன் அருச்சுனனை மெச்சி, அவனுக்குத் தன் குமாரத்தி நாகதத்தையை விவாகஞ் செய்துகொடுத்து, பிறகு நாகலோகத்திலிருந்து பிலத் துவாரத்தினால் சதுர்மகா சைனியங்களோடு பூலோகத் திற்கு வந்து யாகம் நடத்தி, ஆட்டையும் குதிரையையும் மனிதனையும் பொசுக்கித் தின்றார்களென்று கூறி யிருப்பது பொய்யா, மெய்யா? கூறுங்கள். அதுவுமின்றி, ஒரு அங்குஷ்டத்தின் அளவுள்ள அகத்தியன் சமுத் திரத்தை இரு கைகளாலும் அள்ளிக் குடித்தானென்றும் கூறுகின்ற புராணம் உங்களிடத்தில்தானே இருக் கின்றது. அடடா! சமுத்திரம், தீவு, பூமி, நதி, அதில் வசிக்கும் ஜீவராசிகள் இவைகளெல்லாம் ஒரு கமண்ட லத்தில் தங்கியிருக்கும்போது, இரு மனிதர்களும், ஒரு யானையும் ஒரு கமண்டலத்தில் இருக்கக்கூடாதா? அய்யா விப்பிரர்களே! எங்களைப் பொய்யரென்று கூறுகின்றீர்களே! உங்கள் பொய்க் கதைகளை எந்த அறிவிலியினிடத்தில் கூறுவது? எந்த அறிவாளியாவது உங்கள் புரட்டை ஒப்புக்கொள்ளுவானா? அதன் வழி ஒழுகுவானா? நாங்கள் சொன்னதை மூடர்களிடத்தில் சொல்லச் சொன்னீர்களே! இப்புராண ஆபாசங்களை

யாரிடத்தில் சொல்லுவது? ஏன் மௌனமாயிருக்கிறீர்கள்? பதில் கூறுங்கள்" என்றனன். உடனே விப்பிரர்கள், "நீங்களே ஜெயவாதிகள்" என்று கூறிவிட்டுத் தரையைப் பார்த்துக்கொண்டே தங்களில்லம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பொதுஜனங்கள் இவ்விரு இளைஞர்களையும் போற்றிப் புகழ்ந்ததுடன், "இப்பொழுதுதான் இப்புராணங்களெல்லாம் அண்டப் புளுகும், ஆகாசப் புளுகும் நிறைந்த ஆபாசக் கதைகள் என்று தெரிந்தது" என்று பேசிக்கொண்டே யாவரும் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

நான்காம் நாள்

சன்மார்க்க சீலர்கள்—சகல கலா வல்லவர்கள்—பொதுஜன ஊழியர்கள் ஆன மனோவேகன், வாயு வேகன் ஆகிய இருவரும் நான்காம் நாள் சடைதாரிகளாகிப் பாடலீபுரத்து மேற்குக் கோபுர வாயிலாகப் பிரம்மாலயம் புகுந்து பேரிகை கொட்டி, சிம்மாதனத்தில் வீற்றிருந்தார்கள். பட்டின முழுமையும் சப்தம் கேட்டுப் பாமர ஜனங்களும், பார்ப்பன வித்வாம்ஸகர்களும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். இரண்டு மூன்று நாளாய் தோல்வியடைந்த பிராமணர்கள் இன்று வந்துள்ள சடாமுடிதாரிகளைக் கண்டவுடன் மனத்தில் பயமதிகரித்து, "இன்றுவந்த இவர்கள்கூட சரியான ஆசாமிகளாகவே காணப்படுகிறார்கள். என்றாலும் எவ்வாறாயினும் இவர்களையாவது ஜெயித்தாலன்றி, நமக்கு இனி இங்குக் கௌரவம் வராது" என்று கருதி விப்பிரர்கள் எழுந்து, "ஹே ரிஷிகளே! எங்களை வாதத்தில் ஜெயிக்காமல் சிம்மாதனத்திலமர்வதும், பேரிகை அடிப்பதும் இவ்விடத்து நீதிக்கு விரோதமாகும்-உங்களுக்குத் தீக்ஷை பண்ணிவைத்த குரு யார்?

உங்களால் எங்களை வாதத்தில்வெல்லமுடியுமா? கூறுங்கள்” என்று கேட்டனர். உடனே போலிசடை முடிதாரிகளான மனோவேகன், வாயுவேகனிருவரும் சிம்மாசனத்தைவிட்டிறங்கி, “எங்களுக்குக் குரு யாருமில்லை. எங்கள் தபசின் விருத்தாந்தம் சொல்வதென்றால், பித்த சுரமுள்ளவர்களுக்குப் பாலும் சர்க்கரையும் கலந்து கொடுத்தால்கூட எப்படி ருசிக்காதோ அதுபோன்ற எங்கள் விருத்தாந்தம் உங்களுக்குப் பிடிக்காது. வாதம் பண்ணவேண்டுமானால் ஏதோ சிறிது செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம்” என்றனர். இதைக் கேட்ட விப்பிரர்கள், “வாதம் ஆரம்பிப்பதற்குமுன் உங்கள் முழு விருத்தாந்தம் இந்தச் சபையாருக்கு அறிவிக்கப்பட வேண்டும். ஆகையால், உங்கள் விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லுங்கள்” என்றனர். உடனே மனோவேகன் எழுந்து சொல்லுகிறான்:—

“பயோதபுரமென்னும் நகரத்தில் தனத்தனென்கிற வைசியருக்குத் தேவதத்தை என்கிற அழகிய பெண் இருந்தாள். அவளை அநேக வைசிய வாலிபர்கள் மணக்கஆவல்கொண்டு, கடைசியாகச் சுதத்தனென்கிற ஒரு வைசியருக்கு மணமுடிக்க ஏற்பாடாகி, முகூர்த்த தினத்தன்று அவ்வூர் அரசனுடைய பட்டத்து யானை மதங்கொண்டு கர்ஜித்து ஜனங்களைத் துரத்தியடிக்க, அதைக் கண்டு பயந்தோடும் ஜனங்களுடன் முகூர்த்தப் பந்தலிலுள்ளவர்களும், மணமகனும், மணமகளும் ஓடும்போது, கணவன் கரம் மனைவியின் வயிற்றிற்பட அம் மணமகள் அதுவே கர்ப்பமாயினாள். அப்போது கர்ப்பமாயிருந்த தேவதத்தைத் தன் தாய்வீட்டில் நவமாச கர்ப்பம் பரிபூரணமாகியிருக்குங்காலத்தில் தட்சிணத்திலிருந்து சில யாத்ரீகர்கள் அவள் வீட்டுத் திண்ணையில் வந்தமர்ந்தார்கள். அப்பொழுது தேவதத்தை யாத்ரீகர்களைக் கண்டு, “நீங்கள் யார்? எவ்விடத்து வந்தீர்கள்? எங்குப் போகின்றீர்கள்?” என்று வினவினாள். அதற்கவர்கள், “நாங்கள் தட்சிண தேசத்திலிருந்து வந்தோம்; அங்குப் பஞ்ச காலம் வந்துவிட்டபடியால் வடக்கே போகின்றோம்” என்றார்கள். “ஆனால் இவ்வூரிலேயே இருங்கள்” என்று

அவ்வம்மை பகர்ந்தனள். அதற்கவர்கள், "இவ்விடத்துப் பஞ்சம் வரப்போகிறது; அது பன்னிரண்டு வருஷம் நீடித்திருக்கும். ஆகையால், நாங்கள் இன்னும் வடக்கே போய்விடுகின்றோம்" என்றனர்.

அதைக் கேட்ட தேவதத்தை, "நீங்கள் பன்னிரண்டு வருஷமும் எங்கள் வீட்டிலேயே இருங்கள்; நாங்கள் காப்பாற்றுகிறோம்" என்றனள். அவர்களும் அவ்வாறே சம்மதித்தனர். இந்த விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டிருந்த அவள் வயிற்றிலுள்ள இரு குழந்தைகளும் பஞ்சத்திற்குப் பயந்து, பன்னிரண்டு வருஷமும் வயிற்றிலேயே தங்கி, பஞ்சம் நீங்கி மேற்கண்ட யாத்ரீகர்கள் இருவரும் விடைபெற்றுக்கொண்டு போனவுடன், அவ்விரண்டும் வாயின் மூலமாக ஜெனித்து, தாயினுடைய மயிரைப் பிடித்துக்கொண்டு போஜனமளிக்கச் சொல்லிச் சிரசைக் கடித்தன. இதைக் கண்ட தாயோ இவை ராக்ஷஸக் குழந்தைகளென்று பயந்து ஓடிவிட்டாள். பட்டினத்திலுள்ள மற்ற ஜனங்களும் அக்குழந்தைகளைத் துரத்தியடித்தனர். அதனால், அக்குழந்தைகள் ஊரைவிட்டு ஓடி, தலைக்குத் தடவ எண்ணெயின்றி, இடுப்புக்குக் கட்டத் துணியின்றி ஜடாதாரியாகவும், கௌபீனதாரியாகவும் சுற்றின. அந்த இரு பிள்ளைகள்தாம் நாங்கள். எங்கள் மாதாபிதாக்களுக்கு இப்போது விவாகமாகையால், அதைப் பார்த்துவிட்டு, இப்போது இங்கு வந்தோம். இதுதான் எங்கள் தபசுக்குக் காரணம்" என்றனன். இதைக் கேட்ட விப்பிரர்களும், பொதுஜனங்களும் ஒருவருக்கொருவர் பார்ப்பவரும், மூக்கின்மேல் கையை வைத்துக்கொண்டு கலகலவென்று நகைப்பவரும், கைகொட்டுபவர்களுமாய் ஆச்சரியமுற்றார்கள். விப்பிரர்கள், "அய்யா தபசிகளே! உங்கள் புளுகுக்குச் சடைப்புளுகு என்று பெயரா? இது திடீர் புளுகாயிருக்கிறதே? சொல்லுபவர் சொன்னாலும் கேட்பவருக்கு மதியில்லையோ? என்ன எங்களை மதியீனர்களென்று நினைத்துவிட்டீர்களா? உங்கள் வார்த்தைகளில் ஒரு சாத்தியம்கூடக் காணமுடியவில்லையே? புருஷனுடைய கரம் ஸ்திரீயின்மேல் பட கர்ப்பமாவதும், கர்ப்பத்திலிருந்த சிசு க்ஷாமம் கேட்டுப்

பயந்து பன்னிரண்டு வருடம் கர்ப்பத்திலேயே தங்குவதும், பிறபாடு வாயினால் பிறப்பதும், உடனே தாயாரை ஆகாரம் கேட்பதும் முதலாகிய அண்டப் புளுகுகளை யார் சொல்லுவார்கள்? யார் நம்புவார்கள்?" என்று பரிகாசமாய் ஏசினார்கள்.

"அய்யா விப்பிரர்களே! உங்கள் மதப் புராணங்களில் இத்தகைய அபத்தங்கள் ஒன்றுமில்லையோ? நான் எடுத்துக்காட்டினால், சொன்னால் அப்பொழுதாவது நம்புவீர்களா?" என்று சொல்லி மனோவேகன் சொல்லுகிறான்:—"அயோத்திமா நகரின்கண் திரிதரன் என்ற அரசனுடைய தங்கைமார்களிருவரும் ஒருவரோடொருவர் அணைத்துக்கொண்டு நித்திரை செய்கையில் ஒருவளுக்கு அதனாலேயே கர்ப்பமாகி, லோகப்பிரசித்தமான பகீரதன் ஜனித்தான் என்றும், சௌரியபுராதிபதி அந்தகவிருஷ்ணியின் சகோதரனுடைய புத்திரி காந்தாரியைத் திருதராஷ்டிரனுக்குக் கொடுக்க, அவளும் இஷ்ட விஷய காமபோகங்களை அனுபவித்து வருகையில், ஒருநாள் வீட்டுக்கு விலக்காகி (மாதாந்தர ருது) நான்காம் நாள் ஸ்நானத்திற்கு வனப்ரதேசம் வருகையில், திருதராஷ்டிரனை நினைத்து, அங்குள்ள ஓர் விருட்சத்தை ஆலிங்கனம் செய்ய, அவளுக்கு அதனாலேயே கர்ப்பமாகி நவமாதஞ் சென்று, துரியோதனாதிகள் பிறந்ததாக உங்கள் மதப்புராணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கவில்லையா? ஒரு பெண் மரத்தைக் கட்டி அணைத்து மக்களைப் பெறும்போது, புருஷன் கை மனைவிபேரில் பட்டு எங்கள் மாதா எங்களை ஏன் பெற்றிருக்க மாட்டாள்?" என்று கேட்க, பிறக்கலாம் என்று கூவினார்கள்.

இதைக் கேட்ட விப்பிரர்கள் மிரள மிரள விழித்துக் கொண்டிருக்க, அங்குள்ள ஜனங்கள், "அம்மாதிரியான கதைகள் நிறையவிருக்கின்றன. பாவம் பிராமணோத்தமர்கள் தங்கள் தோல்விக்காக வெட்கமுறுகிறார்கள்" என்று பரிகாசம் செய்தார்கள். உடனே பிராமணர்கள் எழுந்து, "இதுவரை சொன்னவைகள் எங்கள் புராணங்களில் இருக்கின்றன. இல்லையென்று மறுக்கவில்லை.

ஆனால், கர்ப்பத்திலிருக்கும் சிசு வெளியில் நடக்கும் சம்பாஷணைகளைக் கேட்டது என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்?" என்று வினவினார்கள்.

அதற்கு மனோவேகன், "சரி; உங்கள் சர்வ வல்லமையுள்ள நாராயணன் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் தன் தங்கை சுபத்திரையை அர்ச்சுனனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்து, அவள் கர்ப்பிணியாகி வீட்டிற்கு அழைத்துவரப்பட்டபின், கர்ப்பவேதனையால் அவள் கஷ்டப்பட, அப்பொழுது கிருஷ்ணன் சக்கரவியூக விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவர, அவளும் ஆவலுடன் கேட்டுக் கர்ப்பநோய் தெரியாது தன்னை மறந்து நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். அப்பொழுது அவள் வயிற்றிலிருந்த சிசு தாய்க்குப் பதிலாக, 'ஊம் ஊம்' என்று கதை கேட்டுவந்து பிறந்தது. அந்தக் குழந்தைதான் அபிமன்யூ குமாரன் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறதே. நாங்கள் சப்தஞ் செய்யாமல் சங்கதியை மாத்திரம் கேட்டிருந்தோமென்றால், எங்களைப் பொய்யரென்றீர்களே" என்றான்.

இதற்கும் அங்குள்ள ஜனங்கள், "ஆமாம், ஆமாம்! நேற்றுக் கடைத்தெருவில் நடந்த பாரத காலக்ஷேபத்தில்கூட இக்கதை விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டது" என்று இரைச்சலிட்டனர். விப்பிரர்கள் ஒன்றும் சொல்லமுடியாமல் வெட்கிச் சற்றுநேரம் யோசித்து, "சரி ரிஷிகளே! கர்ப்பத்தில் பன்னிரண்டு வருஷம் இருந்ததாகப் பகர்ந்தீர்களே! இது உண்மையா? இதற்குப் பதிலுரைக்காவிடில் உங்களை ஊரைவிட்டு ஓட்டிவிடுவோம்" என்று கோபாவேசத்துடன் கேட்டனர். மனோவேகனும் புன்சிரிப்புடன், "ஓ பிராமணோத்தமர்களே! எங்களுடைய கொள்கையை நீங்கள் அறியமாட்டீர்கள். உங்களிடத்தில் தோல்வியடைந்தால் உயிரை விட்டுவிடுவது என்று உறுதிகொண்டு இருக்கின்றோம். எங்க்ளை நீங்கள் ஊரைவிட்டு ஓட்டுமுன், நாங்கள் உடலைவிட்டு ஓடிவிடுவோம். கோபமின்றிச் சாந்தமாகக் கேளுங்கள். மாயனென்ற ஓர் தபசி நித்திரை செய்யுங் காலத்தில் இந்திரியம் ஸ்கலிதமாகி,

கௌபீனம் நனைந்தபோது, அதை அங்குள்ள ஒரு தடாகத்துத் தண்ணீரில் கசக்கிப் பிழிய, அந்த இந்திரியத்தை ஒரு மண்டூகம் புசிக்க, அது கர்ப்பமாகி மானிடப் பெண்ணாய்ப் பிறக்க, அதுகண்ட மண்டூகம் அப்பெண்ணைக் கண்டு பயந்து, கமலபுஷ்பத்தின் மத்தியில் விட்டுவிட்டுப் போக, அக்குழந்தை நாலா திக்குகளிலேயும் பார்த்துத திகைத்துக்கொண்டிருக்க, அச்சமயம் அந்த ரிஷி சந்தியாவந்தனத்திற்கு வர, அங்குள்ள பெண் குழந்தையைக் கண்டு, அது தன்னுடைய இந்திரியத்தால் பிறந்த குழந்தையென்று அறிந்து, எடுத்துக்கொண்டுபோய் மண்டோதரியென்று நாமமிட்டு வளர்த்துவந்தார். மற்றொருநாள் அந்த ரிஷிக்கு இந்திரியம் ஸ்கலிதமாகிக் கௌபீனத்தில்பட அதை அவிழ்த்துச் செடியின்பேரில் போட்டுவிட்டு, வேறொரு துண்டைக் கட்டிக்கொண்டு தபசிலிருக்க, அந்தப் பெண் செடியிலிருந்த கௌபீனத்தை எடுத்துக் கட்டிக் கொண்டதால் இந்திரியம் ஒட்டிக் கர்ப்பமாயினாள். அவள் கர்ப்பமானதை அறிந்த ரிஷி, அது நிந்தனையாகுமென்று கருதி, 700 வருஷம் அந்தக் கர்ப்பத்தை ஸ்தம்பிக்கச் செய்துவிட்டார்.

பிறகு, அவளை இலங்காபுரி மன்னனாகிய இராவணேஸ்வரனுக்கு மணம்புரிவித்து அனுப்ப, இருவரும் சுகபோகங்களை அனுபவித்து, 700 வருஷமாக தங்கியிருந்த கர்ப்பம் பிரசவமாகி, புத்திரனாக இருக்கக் கண்டு இந்திரஜித்து என்கிற நாமங் கொடுத்தார்கள். அப்பிள்ளை 700 வருஷமாக மாதா வயிற்றில் தங்கியிருந்ததென்றால், நாங்கள் பன்னிரண்டு வருஷம் தங்கியிருக்கக்கூடாதா ? கூறுங்கள். எங்களை எப்படிப் பொய்யரென்றும புகலலாம்?" என்றனன். உடனே விப்பிரர்கள், "நாழிகையாய்விட்டது; இனி நாளைக்கு வாதிக்கலாம்" என்று எழுந்தனர்.

அங்குள்ள ஜனங்கள், "கூடாது கூடாது, இன்னும் மூன்று கேள்விகள்தான் இருக்கின்றன. அவைகளையும் விவாதித்துவிடுங்கள். இப்போது சபை கலையக் கூடாது" என்று ஆட்சேபித்தனர். விப்பிரர்கள் ஒன்றும்

பேசமுடியாமல் எழுந்து மனோவேகனைப் பார்த்துக் கூறியதாவது:— "அய்யா ரிஷிகளே! வாயினால் பிறந்தோமென்பதும், பிறந்ததும் தாயை ஆகாரம் கேட்டதென்பதும், பிள்ளையிருக்கத் தாய்க்குக் கலியாணமாயிற்றென்பதுமாகிய மூன்று அபத்தங்களுக்கும் தக்க சமாதானம் கூறுங்கள்" என்றனர்.

மனோவேகனும் வரிசையாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்:—

1. வாயினால் பிறந்தனம் என்பதைப் பொய் என்று புகலும் நீங்கள், உங்கள் புராணத்தில் குந்தியினுடைய ஜேஷ்ட புத்திரன் கன்னத்தினால் பிறந்தான் என்பதை நம்பும்போது, நாங்கள் வாயினால் பிறக்கக் கூடாதா?

2. பிறந்ததும் தாயாரைச் சிரசைக் கடித்து ஆகாரம் கேட்டதென்பதற்கும், உங்கள் புராணத்தில் பராசர முனி கங்கையிலிறங்கி நீந்தி ஓடக்காரனைத் தேடுகையில், அங்கே ஓடக்காரனின் புத்திரியைக் கண்டு மோகித்தவனாக அவளை அழைக்க அவள், "நான் ஈனக் குலத்தாள்; நீரோ உயர்ந்த குலத்தார். ஆகையினால், இது தகா"தெனப் பராசரரும், "காமத்திற்குக் கண்ணில்லை; வந்து கூடுவாயானால் உனக்கு அனேக நன்மையைச் செய்வேன்; பயப்படாமல் வா!" என்று அழைக்க, அவளும் அருகில் வந்தனள். உடனே பராசரர் அவளை அணைக்குந் தருவாயில், அவர் சரீரத்தில் பரிமளம் வீசுவதைக் கண்ட அப்பெண், "இம்மாதிரியான பரிமளம் என் தேகத்திற்கு உண்டானால் கூடுவேன்" என்றனள். உடனே பராசரரும் அவ்வாறே பரிமளமுண்டாக்கி, அதில் இருவருஞ் சுகித்திருக்கையில், உடனே நவமாச கர்ப்பம் பூர்த்தியாகி, ஜடை, கௌபீனத்தோடு கூடிய வியாசர் பிறந்து பராசரரைப் பிடித்துக்கொண்டு, "அப்பனே! எனக்குப் பிழைப்பருள்வாய்" என்று கேட்கப் பராசரரும், "எங்களைப் போன்று ரிஷியாக இரு" என்று விடையளித்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கவில்லையா?

3. தனயனிருக்கும்போது, தாய் கன்னிகையாக விருந்தாளென்பதற்கு, உலூஹமுனியென்பான் கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து, இந்திரியம் ஸ்கலிதமான தன் கௌபீனத்தை ஒரு தாமரைப் புஷ்பத்தில் பிழிய, அதை அயோதியாபுரி அதிபதியான ரகுவின் புத்ரி சந்திரமதி அவ்விந்திரியந் தங்கியிருந்த கமல புஷ்பத்தையும் புசிக்க, அதுவே கர்ப்பமாகிவிட, அதை வீட்டிலுள்ள தாய் தந்தையர்களறிந்து காரணம் விசாரிக்க, அப்பெண் பயந்தவளாகி, ''நான் யாருடனும் கூடினதில்லை; ஒரு கமல புஷ்பத்தைப் புசித்தேன்; அன்றுமுதலே இந்த விபரீதம் விளைந்தது'' என்று அழுதனள். இதைக் கண்ட அரசன் இரகசியமாகக் காப்பாற்றி நவமாசமானவுடன் பெற்ற பிள்ளையை வீட்டிலேயே வளர்த்து வந்தான். இவ்வாறாக ஒருநாள் உலூஹமுனி அவ் வீட்டிற்குப் பிச்சைக்கு வந்து, அப்பிள்ளையைப் பார்த்துத் தன் இந்திரியத்திற்குப் பிறந்தவனென்றறிந்து, உண்மையை அரசனாகிய ரகுராஜனிடத்தில் உரைத்து, அப்பெண்ணை விவாகஞ் செய்துகொண்டானென்றும் உங்கள் முழுப்புரட்டுப் புராணத்திலிருக்க, எங்களை அபத்தர்களென்று கூறுகின்றீர்களே என்று முடித்தனன். இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த விப்பிரர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராக நழுவிவிட்டார்கள். பொது ஜனங்கள் இவ்வாலிபர்களைப் புகழ்ந்து, ஜெயவாதிகள் என்றும் சிறப்பித்து, சிம்மாசனத்திலமர வைத்துக் கொண்டாடித் தங்கள் தங்கள் இல்லம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அய்ந்தாம் நாள்

ஸ்ரீ விபுதப்ரியன் — வித்தியாபகன் — வாதவல்லவனாகிய மனோவேகன் தன் மித்திரன் வாயுவேகனுடனே கூடி மஞ்சளாடையுடுத்தி, ஸ்வேதாம்பர வேடதாரிகளாகப் பிரம்மாலயத்து அக்கினித்திசை வழியாகச்

சென்று பேரிகைக் கொட்டிச் சிம்மாசனத்திருந்தனர். பேரிகை சப்தங் கேட்டதும் பல பொதுஜனங்களும், வேத சாஸ்திர, ஆகம, காவிய, நாடக லட்சணதக்ஷரென்ற விப்பிர ஜனங்களெல்லாம் திரண்டுவந்து, சிம்மாதனத்திலிருக்கும் இரு இளைஞர்களையும் ஆச்சரியமாகப் பார்த்து, "ஹே! ஸ்வேதாம்பர முனிகளே! நீங்கள் யார்? உங்கள் குரு யார்? இங்கு வந்த காரணம் யாது? இவ்விடத்தில் எங்களை வாதத்தில் ஜெயிக்க வல்லவரேயன்றி, ஏனையோர் பேரிகைக் கொட்டவும், சிம்மாதனத்திலமரவும் அருகராகார். ஆகையால், தகுந்த வாதவல்லமை பெற்றிருப்பின் வாதம் செய்து சிம்மாதனமேறுங்கள்" என, அவ்விருவரும் எழுந்து வேறுஆசனத்தில் அமர்ந்து, மனோவேகன் விப்பிரர்களைப் பார்த்து, "எங்களுக்குக் குரு யாருமில்லை; நாங்கள் காரண தபசிகளாக வந்தோம். எங்கள் ஊர் கூர்ஜர தேசத்தில் வகிச கிராமமாகும். நாங்கள் அவ்வூர் கிராமாதிகாரியின் புத்திரர்கள். எங்கள் வீட்டில் ஆடுகள் மந்தை மந்தையாக இருந்தனவாதலால், அவைகளில் சிலவற்றை யாங்களிருவரும் மேய்க்கும் தொழிலை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தோம். அவ்வாறே இன்று ஆடுகளை மேய்க்கக் காட்டிற்கு ஓட்டிக்கொண்டு வந்தோம். அவைகளை மேய்த்துவிட்டு, அங்குள்ள மாமரத்தில் பழுத்திருக்கும் ரசமான பழங்களைக் கண்டு சாப்பிட அவாக்கொண்டோம். ஆனால், மரமேறத் தெரியாமல் சற்று நேரம் விழித்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு கடைசியாக,

ஸர் வௌஷ் தீனாம்சனம் ப்ரதானம்

ஸர் வேஷு பானேஷு ஜலம்பிரதானம்

ஸர் வேந்த்ரியானாம் நயனம் ப்ரதானம்

ஸர் வஸ்ய காத்ரஸ்ய சிரப்ரதானம்

என்ற சுலோகம் எங்களுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அந்தப்படி எங்கள் தலையை வெட்டி மரத்திலெறிந்தோம். அத்தலைகள் மரத்திலுள்ள பழங்களைச் சாப்பிடச்

சாப்பிடக் கீழே கிடந்த எங்கள் வயிறு நிரம்பிற்று. உடனே தலையும் கீழே விழுந்து உடலில் மாட்டிக் கொண்டது. பிறகு எழுந்தோம். எழுந்து ஆடுகளைத் தேடுகையில், அவைகள் காணாமையால், இனிமேல் வீடு சென்றால் பெற்றோர் அடிப்பார்கள் என்று பயந்து, இம்மாதிரியாக வேடம்பூண்டு தேச சஞ்சாரர்களாக வந்துவிட்டோம்'' என்று கூறினான். உடனே விப்பிர ஜனங்களும், மற்றவர்களும் பெருநகைப்பு நகைத்தனர். விப்பிரஜனங்கள், "அய்யா வேடதாரிகளே! இத்தகைய அபத்த வார்த்தைகள் பேசுவது உசிதமல்ல. சரீரத்தைக் கீழேவிட்டுச் சிரசு மாத்திரம் மரமேறி பழம் சாப்பிடுகிறதும், கீழே கிடக்கும் அந்தச் சரீரத்தின் வயிறு நிரம்புவதும், பிற்பாடு சிரசு சரீரத்தில் ஒட்டிக் கொள்வதும், உடனே எழுந்துவருவதும் எந்தக்காலத்தில் எவரால் நடத்திக் காட்டமுடியும்? இத்தகைய அசம்பாவிதக் கூற்றுகளை இப்பெருஞ் சபையில் கூறுவது தகாத செய்கையாகும்'' என்று கண்டித்தனர்.

உடனே மனோவேகன் சாந்தமான வார்த்தையால் விப்பிரர்களைப் பார்த்து, "நாங்கள் சொன்னவை அபத்தமாகில், உங்களுடைய புண்ணிய கதைகளாகிய இராமாயணம், பாரதம் முதலியவைகளில் இத்தகைய விஷயங்கள் இல்லையோ? உதாரணமாக உங்கள் இராமாயணத்தில் இராவணன் என்ற இராக்கதன் திக்விஜயம் செய்யப் புறப்பட்டுச் சுற்றி வருகையில், கைலாச கிரியைத் தன்னுடைய தோளினால் தூக்க, அதைக் கண்ட பரமேசுவரன் தன்னுடைய கால் பெரு விரலினால் அழுத்த, பர்வதம் பளுவாகி இராவணனால் தூக்கமுடியாமல் ஆச்சரியப்பட்டுத் தன்னுடைய பத்துத் தலைகளையும் குடுக்கையாகச் செய்து, கையைத் தண்டாக்கி, கை நரம்பைத் தந்தியாகச் செய்து, கீத ஸ்தோத்திரங்களால் சிவனுக்குச் சந்தோஷமுண்டாக்கி, அவரிடமிருந்து சந்திரகாசம் என்னும் ஆயுதம் வாங்கி, அங்கே சேதனம் செய்து, சிரசை ஈஸ்வரர் பாதத்திலே வைத்து அர்ச்சிக்க, உடனே அவைகள் கழுத்தில் ஒட்டிக் கொண்டனவென்பதாகக் கூறப்பட்டில்லையோ? இதுவும் தவிர, வாலியினுடைய குமாரன் அங்கதன்

ஹநுமானோடு இலங்காபுரி சென்று, இராவணேஸ்வரனுடன் யுத்தம்செய்து, அவனைப் பங்கம் செய்ய, இராவணன் கோபித்து அங்கதனைச் சந்திரகாசத்தினாலே இரண்டாகத் துண்டிக்க, வாலிசுதன் இரண்டாய்த் துண்டுபட்டு விழுந்தனன். அதைக் கண்ட அனுமான் இரண்டு துண்டுகளையும் கொண்டுவந்து ஸ்ரீராமபிரான் எதிரில் போட்டுத் துக்கமுடையவனாகியிருக்க, ஸ்ரீராமரும் சந்தபந்தமென்கிற மருந்தை அரைத்துப் பூச, அத்துண்டங்கள் இரண்டும் ஒன்றாய்ப் பற்றி, ஜீவன் வந்து பழைய அங்கதனானானென்று உங்கள் புராணத்தில் கூறப்பட்டில்லையோ? அதுவுமன்றி, மற்றொரு புராணத்தில் மழைக்காலத்தில் மேகம் இடி முழங்க, அந்த இடி சப்தத்தினாலே ஒரு ஸ்திரீக்குக் கர்ப்பமுண்டாகி, நவமாதஞ் சென்றபின், ஒரு ஆண் சிரசைப் பெற, அவ்வுடலில்லாத அந்தச் சிரசானது பிறந்தவுடன், மாதாவைக் கடிப்பதும், அங்குமிங்கும் குதிப்பதும், தாண்டித் தாண்டி ஓடுவதும் ஆகிய விநோதச் செய்கைகள் செய்தது. இதைக் கண்ட ஜனங்கள் அதற்குத் ததிமுகன் என்று பெயரிட்டு அழைக்க, சிலநாள் சென்றபின் தீர்த்த யாத்திரையாய்ச் சென்ற அகஸ்திய முனிவரைத் ததிமுகனென்ற அந்தத் தலை பார்த்துத் தன் வீட்டிற்கு விருந்துக்கு அழைத்தது. அதற்கு அகஸ்தியர், "கலியாணமாகாதவர் வீட்டில் நான் விருந்துண்ணுவதில்லை. ஆகையால், நீ ஒரு ஸ்திரீயைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு வா" என்றனர். இதைக் கேட்ட ததிமுகன் தன் தாயினிடத்தில் வந்து, "எனக்குக் கலியாணமாகாவிடில், நம் வீடு தானத்திற்கு உரியதாகாதாம். ஆகையால், எனக்கு விவாகம் செய்துவை" என்றனன்.

தாயார் தன்னிடத்திலுள்ள திரவியத்தையெல்லாம் செலவழித்து ஒரு பெண்ணைத் தன் மகனாகிய தலைக்கு மணம்செய்து வைத்தனள். இப்படிச் சில நாட்கள் சென்றபின், ஒருநாள் ததிமுகன் தன் மனைவியை அழைத்து ஒரு காவடி கட்டச் சொல்லி, ஒரு பக்கத்துக் கூடையில் தானும், மற்றொரு பக்கத்துக் கூடையில் சமையற் சாமான்களையும் வைத்து,

அதைத் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு ஊர் ஊராகப் பிச்சை வாங்கிப் பிழைக்கப் போகும்படி கட்டளை யிட்டனன். அவளும் அவ்வாறே காவடி கட்டித் ததிமுகனையும் சாமான்களையும் தூக்கிக்கொண்டு ஒரு ஊர்போய்ச் சேர்ந்தாள். அக்காவடியை ஓரிடத்தில் வைத்துத் ததிமுகனைக் காவலாக்கிப் பிச்சைக்குச் சென்றனள். அப்பொழுது அவ்விடத்தில் சிலர் சூதாடிக்கொண்டிருந்தனர். அச்சூதாட்டத்தினால் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையுண்டாகி, ஒருவருக் கொருவர் வெட்டிக்கொண்டனர். அவ்வாறு வெட்டுண்ட உடல்களில் ஒன்று துள்ளி விழும்போது ததிமுகன் பேரில்பட, அந்தத் தலையும் வெட்டுண்ட உடலும் ஒன்றாய் ஒட்டிக்கொண்டது. ததிமுகன் உடலைப் பெற்றுச் சந்தோஷமாக உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கும் போது, மனைவி பிச்சை வாங்கிக்கொண்டு காவடியை நோக்கி வருகையில், தன் நாயகன் உடலோடு கூடி உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு சந்தோஷித்து, பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் மூவருமே நம்மைக் கண்திறந்து பார்த்துக் கருணை புரிந்தனரென்று களித்திருந்தாள். உடலுக்குரியவள் வந்து பார்த்து, 'இவன் என்னுடைய நாயக'னென்று இழுத்தனள்; தலைக்குரியவள், 'தன் நாயக'னென்று இழுத்தனள். இருவரும் சண்டையிட்டுக் கொண்டு நியாயாதிபதியிடம் போக, அவரும் சிரசுக் குரியவளே அனுபவிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித் தார் என்கின்ற கதை உங்கள் புராணத்தி லில்லையோ? அய்யா பார்ப்பனர்களே! உங்கள் பாட்டன்மார்கள் புளுகிவைத்த இப்படிப்பட்ட புளுகு களைவிடவா நாங்கள் பெரிய புளுகு புளுகிவிட்டோம்? இதைக் காட்டிலும் பெரிய புளுகு ஒன்று உலகிலிருக்கப் போகின்றதா? இன்னும் மற்றொரு அண்டப் புளுகை யும் கேளுங்கள்.

மஹாபாரதத்திலே உக்கிரசேனன் திந்திரபிராட் சசன் சிரசை அறுத்துக் கருடனை அழைத்து, இந்தச் சிரசை நிலத்தில் விடாமல் ஆகாயத்தே திரியெனக் கட்டளையிட, அவ்வாறே கருடனும் சிரசைத் தூக்கிக் கொண்டு சுற்றிக்கொண்டிருக்க, 'திந்திரபியினுடைய

சரீரம் பீமசேனனுடைய மனைவியாகிய இடும்பையி னுடைய கர்ப்பத்துள் ஜன்மித்து, நவமாதம் பரிபூரண மாகி முண்டமாய்ப் பிறக்க, அந்த உடற்கட்டையை மயானத்தில் எறிந்தனர். அச்சமயத்தில் ஆகாயத்திலே கருடனால் தூக்கிக்கொண்டு சுற்றிய திந்திரபியினுடைய சிரசானது கீழே கிடக்கும் முண்டத்தைக் கண்டு, ஆவலாகக் கருடனையும் இழுத்துக்கொண்டு உடலில் வந்து ஒட்டிக்கொண்டு உயிர்பெற்று எழுந்தது. உடனே கருடன் பார்த்துப் பயந்து ஓடிவிட, சிரசும் உடலும் ஒன்றாகி, மனிதனாகி, தாயாகிய இடும்பையினிடத்தில் வர, அவள் ஆச்சரியப்பட்டு, "நீ யார்?" என்று கேட் டனள். அதற்கு அவன் தன் விருந்தாந்தத்தைச் சொல்ல, சந்தோஷப்பட்டுக் கடோற்கஜன் என்று நாம மிட்டனள் என்றும், ஈஸ்வரன் இச்செய்தியைக் கேட்டுக் கருடனைக் கடோற்கஜனுக்குத் துவஜமாகி இரு என்று உத்தரவுகொடுத்ததாகவும், அதனாலேயே கடோற் கஜனுக்குக் கருடத்துவஜனென்று பெயருண்டாயிற் றென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றதே இதை எந்த அக்கப் போரில் சேர்ப்பது? ஒருபவத்து சிரசும், மற்றொரு பவத்து முண்டமும் ஒன்றாய் ஒட்டிக்கொள்ளும்போது, ஒரேபவத்தில் எங்கள் தலையும் உடலும் ஒட்டிக் கொள்ளாதா? அதுவுமன்றி,

ஆதியில் க்ஷத்திரியன் ஒருவன் உமைதேவனைப் பிரார்த்தித்து, திவ்யபிண்டம் ஸ்தாபித்துத் தன்னுடைய மனைவிமார் இருவருக்கும் இரண்டாய்ப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தனன். அவர்கள் இருவரும் அதைச் சாப்பிட்டுக் கர்ப்பமுண்டாகி, நவமாத பரிபூரணமாகி, அரை அரை சரீரமாகப் பெற்றார்கள். உடனே அந்த இரண்டு அரைக் குழந்தைகளையும் ஜரையென்னும் தாதியி னிடத்தில் கொடுத்துக் குப்பையில் எறிந்துவிடும்படி ஏவினர். அவளும் அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு போய், இரண்டையும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்துப் பார்த்தாள். உடனே இரண்டும் ஒன்றாய் ஒட்டிக்கொண்டு உயிர் பெற்றது. அதற்கே ஜராசந்தனென்ற பெயருண்டா யிற்று. அவனே பீமனுடன் யுத்தம் செய்கையில், பீமன் இவனை இரண்டாய்க் கிழித்து எறிய, இரண்டும்

ஒன்றாய் ஒட்டிக்கொண்டு பீமனோடு யுத்தம் செய்தது என்பதாக உங்கள் மஹாபாரதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறதே! இதை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில், எங்களைப் பொய்யரென்று கூற, உங்கள் நாக்குத் துணியுமோ? உங்கள் வாய் திறவுமோ?" என்று கேட்டான்.

இதைக் கேட்ட விப்பிரர்கள் வெட்கித் தலை குனிந்து நிற்க, மகாஜனங்களெல்லாம் கலகலவென்று கைகொட்டிச் சிரித்தனர். உடனே விப்பிரர்கள், "ஹே வேடதாரிகளே! இதுவரையில் நீங்கள் கூறியவைகள் எங்கள் மதப்புராணத்தில் கூறப்பட்டிருப்பது பொய்யோ, மெய்யோ கிடக்கட்டும். உங்கள் சரீரம், சிரசு விருட்ச மேறிப் பழம் சாப்பிட, கீழே கிடக்கும் வயிறு நிரம்பியது எங்கள் புராணத்திலுண்டா? இந்தப் பொய்யை மூட்டை என்றே கூறவேண்டும்" என்றனர். அதற்கு மனோவேகன், அய்யா விப்பிரர்களே!

கூனியோனி ஜாநாம் மதுமத்யமாம்ஸம்
கதம் நமம்நந்து தயா பரேஷாம்
கல்யாண கம்ஜாகா தாரம்ஸுபோக்யம்
ஸர்வம் முதம் போக விஸ்திதானாம்
கதமதமரியா விதிதப்ரணீய
கதம் நமர்யாபி தரப்ஸ திப்ரம்
தாம்ஸாம்பர பேதப்ரபு ஜாஸ்தி ஜம்தும்
நித்ரவ்ய மால்யாத்ரஷச்ன நககாம
ஸயோஜ்யமாயம்தி புராணேபும்ஸாம்
யோகஸ்திதாஸ்தி தரப்ரபுத்தா
தவசித் பவேத் திவ்யமநுஷ்ய பாவம் நதம்
த்ரிரஉதாமி சிதம்ந புக்த ஸ்தலசர ஜலதர
கசரபந்து சக்ஷ பாயசம்கெள

—என்றபடி

இறந்துபோன மாதா பிதாக்களுக்கு அவர்களது குமாரர்களை மாளையபக்ஷ திதி என்றும், மற்ற வருஷாந்திர திதியென்றும் கூறி, கள்ளினாலும், மாமிசத்தினாலும், பால்சோற்றினாலும், நெய்சோற்றினாலும், **வஸ்**திரங்களினாலும் பிராமணர்களைச் சந்தோஷிக்கச் செய்தால், இறந்து சாம்பலான பித்ருக்கள் திருப்தி அடைகிறார்களென்று கூறி, அவர்களை ஏமாற்றி ஜீவனம் செய்துவருகின்றீர்களே! அது ஏமாற்றலா? உண்மையா? உண்மையாயின், எக்காலத்திலோ இறந்தவருக்கு எங்கேயோ இருக்கும் இன்னொருவர் சாப்பிட்டுத் திருப்தி அடைகிறதென்றால், ஒரேபவத்தில், ஒரே மனிதனுடைய சிரசு விருட்சத்திலுள்ள பழத்தினைச் சாப்பிடக் கீழேயுள்ள வயிறு திருப்தியடையாதா? கூறுங்கள்" என்றனன். உடனே விப்பிரர்கள் ஒன்றும் கூறாமல் மௌனமுற்றிருக்க, ஜனங்கள் கைகொட்டி நகைத்து, இனிமேல் இந்தப் புராணக் கதைகளைக் கேட்டு ஏமாறக்கூடாதென்று ஞானம்பெற்று, இளைஞர் இருவருக்கும் ஜெயவாதிகளென்று பட்டம்கொடுத்து வீடுபோய்ச் சேர்ந்தனர்.

ஆறாம் நாள்

இந்த அய்ந்து நாளாகப் பாடலீபுரத்தில் உள்ள ஜனங்கள் புராணக்கதைகளெல்லாம் ஆபாசமும், இயற்கைக்கு விரோதமும் நிறைந்த பொய்க்கதைகளென்று பேசிக்கொண்டும், சிரித்துப் பரிகாசம் செய்துகொண்டும் இருந்தார்கள். ஆறாம்நாள் மனோவேகன், வாயுவேகன் என்ற இரு இளைஞர்களும் வேடரூபம் தாங்கிக் கையில் வில்லும் தடியும் பிடித்துக்கொண்டும், இடுப்பில் கச்சை கட்டிக்கொண்டும், மனோவேகன் ஒரு பூனையைத் தன் தோளில் வைத்துக்கொண்டும்

பாடலீபுர பிரம்மாலயத்தில் புகுந்து, பழையபடி பேரிகை கொட்டிச் சிம்மாசனத்தில் ஏறினார்கள். அந்தச் சப்தங் கேட்டு, விப்பிரர்களும் பொதுஜனங்களும் ஏராளமாக வந்துகூடி, அந்த வேடர்களைப் பார்த்து ஆச்சரியமுற்று நின்றார்கள்.

அப்பொழுது பிராமணர்கள் அந்த வேடர்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் யார்? பேரிகை கொட்டவேண்டிய காரணமென்ன? இழிபிறப்பாளராகிய நீங்கள் இந்தச் சிம்மாசனத்தில் பயமின்றி உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கின் றீர்களே! இது தகுமா? உமக்கு எங்களைவாதத்தில் வெல் லும் சாமர்த்தியமிருப்பின், வென்றுவிட்டு ஆசனத்தில் அமருங்கள். இல்லாவிட்டால் இறங்கி வெளியே போய் விடுங்கள்" என்று கூறினர். உடனே அவ்விருவரும் சிம்மாசனத்தை விட்டெழுந்து, "ஓ பிராமணர்களே! எங்களுக்கு இவ்விடத்துச் சட்டதிட்டங்கள் தெரியாது. யாங்கள் இந்தப் பூனையை விற்பதற்காக இந்நகரத்துள் வந்தோம். வந்தவிடத்து இந்த ஆலயத்து விநோதங் களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், வேடிக்கைக் காகப் பேரிகை கொட்டினோம். எங்களுடைய நற் காலத்தில் நகரத்திலுள்ள எல்லா ஜனங்களும் ஒருங்கே இங்கு வந்து சேர்ந்தீர்கள். ஆகையால், இந்தப் பூனையை வேண்டியவர்கள் விலைகொடுத்து வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்" என்றனர்.

உடனே ஜனங்களெல்லோரும் நகைத்தார்கள். அப்பொழுது விப்பிரர்கள், "இதனுடைய கிரயம் என்ன? இதனிடத்தில் என்ன அதிசயமுள்ளது?" என்று கேட்டனர். அதற்கு மனோவேகன், "இஃது கிரதக சஞ்சார துவாதக சஹஸ்ரகரம்" என்றனன். உடனே கூட்டத்திலுள்ளவர்கள், "அதன் அருத்தம் என்ன?" என்று கூச்சலிட்டனர். "இந்தப் பூனைராஜனிருக்கும் இடத்திலிருந்து சுற்றிலும் பதினான்கு யோசனை தூரம் எலிகள் எட்டிப் பாராத அவ்வளவு சாமர்த்தியம் நிறைந்த பூனையாகும்" என்று மனோவேகன் கூறினான். இதைக் கேட்ட ஜனங்களும் விப்பிரர்களும் அவ்வளவு சாமர்த்தியமானதாவென்று அந்தப் பூனை

யின் சர்வஅங்கங்களையும் அதிசயமாகப் பார்த்தார்கள். அப்பொழுது அதனுடைய காதில் ஒன்று கொஞ்சம் சேதமாகி, இரத்தம் கசிந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்ட விப்பிரர்கள், "இது என்ன விந்தை! பெரும் சாமர்த்தியமுள்ள இப்பூனைராஜனுக்குக் காதறு பட்டுக் கிடக்கின்றதே! காரணம் என்ன?" என்று கேட்க மனோவேகன், "ஒரு சுண்டெலி தன்னுடைய எலிராஜனிடத்தில் பூனைராஜனுடைய காதைக் கடித்துவிட்டு வருகிறேனென்று சபதம் செய்துகொண்டு வந்து, இந்தப் பூனை அயர்ந்திருக்கும் வேளையில் காதைக் கடித்துவிட்டு ஓடிப்போயிற்று. இதனாற்றான் இதற்குக் காது பின்னமாயிற்று" என்றான். இதைக் கேட்ட பொதுஜனங்களும் விப்பிரர்களும் நகைத்தார்கள். அதற்கு மனோவேகன், "ஏன் நகைக்கின்றீர்கள்?" என்று கேட்டான். அதற்கு விப்பிரர்கள், "சாதாரண பூனையை எலி கடிப்பது முடியாத காரியம். அப்படியிருக்க, இவ்வளவு பெரிய சாமர்த்தியமுள்ள பூனையை ஒரு சுணடெலி கடித்து விட்டது என்றால், இது அண்டப்புளுகாய் இருக்கிறதே" என்றனர். உடனே மனோவேகன், "அய்யா விப்பிரர்களே! நீங்கள் போதித்துவரும் புராணத்தில் வீரமும், தீரமும், நற்குணமும் நிறைந்த ஒருவரிடத்தில் சில அவகுணங்களையும் காட்டி எழுதப்பட்டில்லையா? கூறுங்கள்" என்று சொல்ல விப்பிரர்கள், "அவ்வாறு இருப்பின் ஏதாகிலும் ஒன்று கூறுங்கள்" என்று வினவ, மனோவேகன் சொல்கிறான், "ஒரு பிராமணர் வீட்டில் மாளய பட்சத்திற்கு அநேக தத்வக்ஞானராகிய பிரபூதிகள் வந்திருக்கையில், மாண்டவ்ய ரிஷியும் அவ்விடத்தில் வந்தார். அவரைக் கண்டு பூதிகப் பிராமணர்களெல்லாம் கோபித்துக்கொண்டு எழுந்திருந்து போய்விட்டனர். உடனே அவ்வீட்டு எஜமானன் பயந்தவனாகி, அப்பிராமணர்கள் பின்னே ஓடி, "நான் என்ன பிழை செய்தேன்? எதற்காக என் இல்லத்தைவிட்டு வந்து விட்டீர்கள்?" என்று வினயமாகக் கூறி, திரும்பி வரும்படி அழைத்தனன். அதற்கு அப்பிராமணர்கள், "எங்கள் பந்தியில் மாண்டவ்யன் வந்துவிட்டான். அவன் பாவியாகையால், அவன் முன்னிலையில் நாங்கள் போஜனம்

செய்யமாட்டோம். ஆதலால், நாங்கள் வந்துவிட்டோம்" என்றனர்.

இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மாண்டவ்யன் அப்பிராமணர்களைப் பார்த்து, "நான் என்ன பாவம் செய்தேன்? என்னிடத்தில் என்ன தோஷம் உளது?" என்று கேட்டான். அப்பொழுது பிராமணர்கள்,

" அபுத்ரயை சஸ்ய கதிர்நாஸ்தி ஸ்வர்க்கே
நைவசனநவச
தஸ்யாத் புத்ரகேந்தஷ்ய பஞ்சாயத்பவது பிக்ஷு"

என்ற ஸ்லோகப்படி, புத்திரனில்லாதவனுக்கு மோட்சமில்லையாகையால், புத்திரனில்லாத நீர் எங்கள் பந்திக்கு யோக்கியரல்லவாகையால், நீர் ஒரு விவாகம் செய்துகொண்டு புத்திரனைப்பெற்றுக்கொண்டீரானால் பந்தியில் இருக்க அருகதை உடையவராவீர் என்றனர். மாண்டவ்யன் மனசஞ்சலமுடையவனாகி, "அய்யா விப்பிரர்களே! என்னுடைய சிரசோ நரைத்துவிட்டது; கண்களோ பாதாளஞ் சென்றுவிட்டன; பற்களெல்லாம் போய்விட்டன; என் உடலெல்லாம் பாம்புத்தோல் உரித்தாற்போல் சுருங்கியிருக்கின்றது. என்னுடைய முதுகோ கூனடைந்துவிட்டது; உதிரமில்லாத உடலாகவிருக்கின்றது. இத்தகைய விருத்தாப்பியனாகிய எனக்கு யார் பெண் கொடுப்பார்கள்? பெற்றோர்கள் சம்மதிப்பினும் எந்தப் பெண் சம்மதிப்பாள்?" என்று கேட்க, அதற்கு அந்தப் பிராமணர்கள்,

"நஷ்டேம்ரதே பரிவாஜிதேக் விவேசபதிதேபதன"

என்ற சுலோகத்தை முழுதும் சொல்லி, "இந்த வேத வாக்கியப்படி விவாகம் செய்துகொள்" என்று கூறி இரக்கமுள்ளவர்களாகி, அப்பிராமணரெல்லோரும் பெண் தேட, எங்கும் அலைந்தும் கிடைக்காமல் கடைசியாக மாண்டவ்யனுடைய சகோதரியாகிய டிண்டிகை என்ற பெயருடைய ஒரு விதவையை மணஞ் செய்வித்

தார்கள். மாண்டவ்யனும் அவளை உள்ளன்போடு மணந்து, இஷ்டவிஷயகாம போகங்களை அனுபவித்து, நாளடைவில் ஒரு புத்திரியைப் பெற்றான். அப் பெண்ணும் சௌந்தரிய ரூபவதியாக யௌவனமாகி இருக்கையில், மாண்டவ்யனும் டிண்டிகையும் யாத்திரை போக எண்ணங்கொண்டு தங்கள் புத்திரியை எங்கு விட்டுப் போவதென்று சிந்தித்திருக்கையில் டிண்டிகை, "பரமேஸ்வரனிடத்தில் விட்டுப்போகலாம். அவரும் பார்வதியும் நம்முடைய புத்திரியை நாம் திரும்பி வரும் வரை காப்பாற்றிக் கொடுப்பார்கள்" என்று பகர்ந்தனள். இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு மாண்டவ்யன் கலகல வென்று நகைத்து, "அய்யோ! இது பாலுக்குப் பூனை யைக் காவல் வைத்தல் போன்றதாகும். பரமேசுவரன் பெருங் காமப் பைத்தியங்கொண்டவன். முன்னொரு காலத்தில் அவன் தேவசபையில் நிர்வாணத்தோடு காம வெறியனாகித் திரிகையில், தேவர்களால் தண்டிக்கப் பட்டு, ஒருநாள் தேவாரண்யத்திற்குப் போய் ஆமிருத ரஸ்பலங்களினால் அகங்காரமாகி, அவனுக்கு இந்திரிய மொழுகி ஆறாய்ப் பெருகிற்று. அந்த நதியில்தான் ஸ்ரீகள் முதலாக முப்பது முக்கோடி தேவஸ்திரீகள் உற்பத்தியானார்கள். அம்மாது சிரோன்மணிகளை சிவன் சுர சமூகங்களுக்குக் கொடுத்துத் தானும் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தான். அச்சமயம் பிரம்மா வுக்கு மாமிசத்தின்பேரில் இச்சையுண்டாக, அதைப் புசித்தால் சகல தேவர்களும், உத்தம மனிதர்களும் ஏசுவார்களென்று அதற்கு உபாயமாக நரையாகம், கள்யாகம், அஸ்வயாகம், யோகயாகம், பௌண்டிரிய யாகம் முதலாகிய பல யாகங்களையும் உண்டாக்கி, அதற்குப் பெருமைகள் பல தந்து, சகல ஜனங்களை யும் வஞ்சித்து, தான் சொன்ன வாக்கியமே தேவவாக்கிய மென்று போதித்து, தன்னைச் சுயம்புவென்று பிரசித்த மாகச் செய்துகொண்டனன். அதற்காக அநேக சூத்திரங்களைச் செய்து, யாகம்செய்ய ஆரம்பித்து, சகல தேவர்களையும் தங்கள் தங்கள் மாதர்களுடன் வரும்படிக் கட்டளையிட்டு, அனைவரும் வந்து கூடி யாக மண்டபத்திலிருக்கும்போது, பரமேஸ்வரன் பார்வதி யுடனே உற்சாகத்தோடு ககன மார்க்கமாக நர்த்தனஞ்

செய்துகொண்டுவருகையில், பார்வதியினுடைய கன்னத்திலும், கண்டத்திலும், மற்றவிடங்களிலும் இருக்கும் லீலாவடையாளங்களைக் கண்டு தேவர்கள் நகைக்க, இதைப் பார்த்த பிரம்மா லஜ்ஜிதனாகி,

"வித்யாவித்தவிஹீ நஞ்ச சூத்ரகர்ணோபஜீவிந:
தேஸந்தி தூஷகா ஸ்ரார்த்தேநாம் அங்கஹீனாம்
குணாநிதி."

என்று ஸ்லோகமொன்று சொன்னான். இச்சுலோகத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் பார்வதி கோபமுடையவளாய் பிதாவாகிய பிரம்மா இவ்வாறு கூறலாமாவென்று தன் நாக்கைப் பிடுங்கிப் பிரம்மாவின்பேரில் எறிந்துவிட்டு, அங்கிருந்த யாககுண்டத்தில் விழுந்து உருகிப் பஸ்பமாய் விட்டாள். அதைக் கண்டு, ஈஸ்வரன் துக்கமும் கோபமும் உடையவனாய் ஓமகுண்டத்திலே இருக்கிற அக்கினியையெல்லாம் வாரி இறைத்து, சரீரத்திலும் அப்பிக்கொண்டு, அந்தப் பஸ்பத்தையும், பார்வதியினுடைய எலும்புகளையும், சரீர, சிர, கர, அங்கமெல்லாந் தரித்துக்கொண்டு பரிகாச வேஷரூபனாகி, ஹோஸதி, மஹாஸதி முதலிய ஆக்ரேகஸ்தம் செய்தனன். இவ்வாறு அழுதும், புரண்டும் நாலா திக்குகளிலேயும் பார்த்துப் பார்த்து, ஈஸ்வரன் காமாக்கினியில் மூழ்கி, தன்னுரு தனக்குத் தெரியாமல் சர்வ சுகத்தையும் விட்டு, ஒருவரையும் பாராமல், திசை தெரியாமல், கண்கெட்டு, வாய்விட்டுப் பிதற்றிய பைத்தியக்காரனாகித் தேவாரண்யம் புகுந்து, ஒரு புதருக்குள்ளே போய் ஒளிந்தனன். இதை மன்மதன் கண்டு பரிகசிக்க, அங்கிருந்து தபசிகள் வசிக்கும் இடத்தில் போய்ச் சேர்ந்தனன். அங்குள்ள தபசிகளில் சிலர் இக்கோலத்தைக் கண்டு, பேயோ, பிசாசோ, மூர்க்கனோ, துராசாரனோ, காமியோ வென்றும், சிலர் உக்கிரதபசியோ ஈஸ்வரன்தானோ, ஸ்வர்க்காபவர்க்கனோ என்றும் பேசிக்கொண்டு நின்றார்கள்" என்றான்.

பரமேஸ்வரனுடைய அயோக்கியதையைக் கேட்டதும் டிண்டிகை, "அப்படியானால் பிரம்மாவிடத்தி

லாவது தம்முடைய கன்னிகையை வைத்துவிட்டுப் போவோம்" எனவும், மாண்டவ்யன் நகைத்து, "பிரம்மா மாத்திரம் வெகு யோக்கியனோ ? பிரமாண்ட புராணத்தில் பத்மை நிமித்தியம் ஏற்பட்ட கதையைக் கேட்டறியாயோ ? பார்வதியினுடைய விவாகத்தில் பிரம்மா புரோகிதனாக இருந்து, விவாகஹோமம் செய்தனன். அப்பொழுது ஓமகுண்டத்தைப் பிரதக்ஷணம் வருகையில், பார்வதியினுடைய நவரத்தின திவ்ய ஆபரண அலங்காரங்களையும், மெல்லிய பட்டினால் அலங்காரமாய் நெய்யப்பட்ட வஸ்திரங்களையும், சரீரங்களில் பூசப்பட்ட சந்தன, கற்பூர, மந்தார, பாரிஜாத, குசுமம் முதலியவைகளின் பரிமளத்தினையும், அவள் தன்னுடைய இடதுகையினால் கீழ் முந்தாணியைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு அன்னம் போன்று நடந்து வருகையில், அவளுடைய தொடையையும் கண்டு மோகித்து, பிரம்மாவுக்கு இந்திரியம் ஸ்கலிதமாயிற்று. அந்த இந்திரியத்தை ஓமகுண்டத்தைச் சுற்றியிருக்கும் ஒரு கலசத்தில் விட்டனன். அதில் அகஸ்தியன் பிறந்தான்.

மறுபடியும் பிரம்மாவுக்கு அவளுடைய தொடை அழகைக் காணக்காண இந்திரியம் ஸ்கலிதமாயிற்று. அதை விருக்ஷ பச்சை முதலாகிய அநேக செடிகளின் மேல்விட, வாலகில்லியாதி முதலிய அநேக ரிஷிகள் உற்பவித்தார்கள். இவைகளைக் கண்ட பிரம்மா வெட்கமுடையவனாகிப் போகையில், அங்கே ஒரு புற்றைக் கண்டு அதில் இந்திரியத்தைவிட வால்மீகி ரிஷி பிறந்தனன். அவ்விடம் விட்டுப்போய், அங்கு ஒரு சுடலை சாம்பலில் இந்திரியத்தைவிட அதில் பூரிச்சிரவனென்கிற இராக்ஷசன் பிறந்தான். பிறகு அவ்விடத்திலுள்ள எலும்புகளைப் பொறுக்கி, ஒன்றாகச் சேர்த்து, அதிலே இந்திரியத்தைவிட, சல்லியனென்கிற பராக்கிரமசாலி பிறந்தான். பிறகு, பிரம்மா அவ்விடத்தை விட்டுப் போய்க்கொண்டிருக்கையில், சிறிது இந்திரியம் ஸ்கலிதமாகிக் கீழே விழ, அதை ஒரு பட்சி புசித்து அதன் வயிற்றில் சகுனி பிறந்தான். பிறகு தடாகத்திலே கொஞ்சம்விட, அதை மண்டூகம் புசித்து அதன்

வயிற்றில் மண்டோதரி என்கிற பெண் பிறந்தாள். மிகுந்த இந்திரியத்தை அக்குளத்திலுள்ள தாமரைப் பூவிலேவிட, அதிலே பத்மை என்கிற பெண் பிறந்தாள். அவளுடைய ரூப சௌந்தரியாலங்காரத்தைக் கண்டு மோகித்து, அவளுடைய கையைப் பிடித்துத் தன்னைக் கூடும்படி கேட்டனன். அப்பெண் திடுக்கிட்டு, "அய்யோ! நீர் தந்தையாயிற்றே, இது தகுமா?" என்று மறுத்தனள். அதைக் கேட்ட பிரம்மா, "புத்திரார்த்த நிமித்தம் தாயோடாகிலும், தமக்கையோடாகிலும், மகளோடாகிலும், பின்னை யாரோடாகிலும் கூடிப் புணரலாமென்றிருக்கும்—

"மாதரமுபைத்ய, கஸாரமுபைதி, புத்ரார்த்தித,
சகாமார்த்திநா புத்திரலோகா நாஸ்கத்
ஸர் வம்பரவோ, விந்துஹ஻தஸ்மாத் புத்ரார்த்தம்
மாதரம், ஸூரஞ்சாதி: ரோஹதி:"

என்ற வேத வாக்கியத்தை உணருவாயோ?" என்று கூறினன். அதைக் கேட்ட பத்மை சம்மதிக்க, பிரம்மாவானவன் அவள் மோகவாயில் சிக்கி, காமசுகம் அனுபவித்து விளையாடிகளித்திருக்கும் அக்கிரமங்களைச் சகல தேவர்களும் அறிந்து, பிரம்மாவை துஷ்டனென்றும், அம்போஜகர்மன், நிதசஷ்டன் என்றும் வைது, கந்தர்வர்களை அழைத்துப் பிரம்மாவினுடைய அக்கிரம போகத்தை அழித்துவரவேண்டுமென்று அனுப்பினர். உடனே கந்தர்வர் அவன் உறங்குஞ் சமயத்தில் போய்ப் பலவித சங்கீத வாத்தியங்களுடன் பாடி எழுப்பியபின், அவனுக்கு மானம் உண்டாகும்படியான கீதங்கள் பல பாடக் கேட்ட பிரம்மா, வெட்கங்கொண்டு பத்மையைக் கர்ப்பத்தோடு விட்டுவிட்டுச் சென்றால், அபவாதமாகுமென்றஞ்சித் தனது லிங்கத்தினாலே பத்மையைக் கர்ப்பத்திலுள்ள இந்திரியத்தை உறிஞ்சினான். அவ்வாறு உறிஞ்சுகையில், அது அண்டத்தில் வந்து நிரம்பிப் பெருகியது. அதுவே உலகத்தில் அண்டவாதமென்ற பெயருண்டாயிற்று. தவிர, மறுபடியும் மன்மதவிகாரம் பிரம்மாவுக்கு அதிக

மாகித் தேவலோகத்திலுள்ள ரம்பை, மேனகை முதலிய தேவ மாதரை அடையத் தபசு செய்ய ஆரம்பித்தனன். இதைக் கண்ட தேவர், இவன் தபம் முற்றுப்பெற்ற தாயின், காமவிகாரத்தால் கெடுதல் நேருமென்று இந்திரன் ஆக்கினையால் திலோத்தமை சென்று, அவனுடைய மூன்றரைக் கோடி தபசையும் தன்னுடைய ஆடல் பாடல்களாலே கெடுத்ததுமின்றி, நான்கு பக்கமும் ஆடி, நான்கு தலைகளை உண்டாக்கி ஆகாயத்தில் பறக்கும்போது, மத்தியில் அய்ந்தாவது தலையையும் உண்டாக்கிக்கொண்டு தன்னைப் பின் தொடர்ந்து வரும்படிப் பிரம்மாவைச் செய்தனள். அவ்வாறே பிரம்மன் தபங்கெட்டு காமக்கினியால் சுற்றி வருகையில், ஈஸ்வரன் பிரம்மாவின் அய்ந்து தலைகளில் ஒரு தலையை அறுத்தெறிந்தான். அதனாலே பிரம்மாவுக்கு வெட்கமுண்டாகிக் காடுகளில் அலைந்து வருகையில், அங்கொரு புதரிலிருந்த பெண்கரடியைக் கூட, அதன் வயிற்றில் ஜாம்புவந்தரென்ற கரடி முகமோடு கூடிய ஓர் புத்திரன் பிறந்தான். அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஊர்வசியென்கிற வேசியினிடத்தில் சில உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு முன் பத்மையிடத்தில் ஆக்ரஷணஞ் செய்து, அண்டத்துள்ளிருக்கிற இந்திரியத்தை ஊர்வசி கர்ப்பத்தில்விட, அதில் வசிஷ்டன் ஜென்மித்தான். அப்புத்திரனுக்குத் தன் பதவியைக் கொடுத்துவிட்டுப் பிரம்மா தபோவனமடைந்தான். பிறகு வசிஷ்டன் சகல சாஸ்திரங்களிலும், சகல தத்துவங்களிலும் சாமர்த்தியனாகிப் புகழோடு வாழுங்காலத்தில், ஒருநாள் பிராமணர்களைக் கண்டு வந்தனை செய்ய, அதற்குப் பதில் வந்தனை பிராமணர்கள் செய்யாதிருந்தார்கள். அதைக் கண்டு வசிஷ்டன் பிராமணர்களை நோக்கி, "தனக்குப் பதில் வந்தனை செய்யாததன் காரணம் என்ன?" என்று கேட்டனன். அதற்குப் பிராமணர்கள், "நீ வேசிப் புத்திரன். ஆகையால், பிராமணர்கள் உனக்கு வந்தனை செய்ய மாட்டார்கள்" எனக் கூறினர். இவ்வார்த்தையைக் கேட்டதும், வசிஷ்டன் வெட்கித் தலைகுனிந்தவனாக அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்று, ஒரு மலையோரத்தில் தபசுசெய்ய ஆரம்பித்தான். இவ்வாறு பல நாளாகத்

தவம் செய்துவருகையில், ஒருநாள் மாலினி என்ற சண்டாள ஸ்திரீ தனியாக வருவதைக் கண்டு மோகித்து அவளோடு கூடிப் புணர்ந்தனன்.

அவளுடைய கர்ப்பத்திலேதான் பராசரர் ஜன மித்தது. அவன் தன் பிதாவைப்போல் பர்வத ஓரத்தில் சென்று உக்ரோக்ர தபசு செய்துகொண்டிருந்து, ஒருநாள் தேச சஞ்சாரியாகப் புறப்பட்டு வருகையில், கங்கையை வந்தடைந்தனன். அங்கு மச்சவாணியின் புத்திரி மச்சகந்தி என்பவளைக் கண்டு மோகித்து, அவளோடு கூடி சுகமனுபவித்து வருகையில், அவ ளுடைய வயிற்றில் வியாசன் பிறந்தனன். அந்த வியாசன் மாதாவாகிய மச்சகந்தி பிறகு, சந்தனுமகா ராஜனை மணந்து சித்ராங்கதன், சித்ரவீரியன் என்னும் இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றனள். அந்தச் சித்ராங்கதன், சித்ரவீரியன் தங்கள் மனைவிகளாகிய அம்பாலிகை, அம்பிகை என்னும் கன்னிகைகளுடன்கூடி வாழ்ந்து வருகையில், சிலநாளில் இறந்துவிட்டார்கள். அவர்களுக்குப் புத்திர சந்தானம் இல்லாததனால் மச்சகந்தியானவள் பராசரனுக்குப் பிறந்த தன் மூத்த குமாரனாகிய வியாசனை அம்பாலிகை, அம்பிகை என்னும் இருவருடனும் கூடிச் சுகமனுபவிக்கச் செய்து, திருதராஷ்டிரன், பாண்டு என்னும் இரு புத்திரர்களைப் பெறச்செய்து சந்தான விருத்தி உண்டாக்கினாள். இப்படிப்பட்ட ஆபாசங்கள் இந்தப் பிரம்மாவினால் நடந்ததனால், இத்தகைய அவிவேகியும், அனாச்சார னும், காமமுகனுமாகிய பிரம்மாவினிடத்தில் நம்முடைய கன்னிகையை வைத்துவிட்டுப் போவது யோக்கியமல்ல” என்று மாண்டவ்யன் கூறினான்.

இதைக் கேட்ட டிண்டிகை பிரம்மாவினுடைய யோக்கியதைக்குப் பயந்தவளாகி வெறுப்புற்று, “அப்படி யானால் நமது புத்திரியை ஸ்ரீயப்பதியாகிய நாராயண னிடத்திலாவது வைத்துவிட்டுப் போவோம்” என்றாள். இதைக் கேட்ட மாண்டவ்யன் சிரித்து, “ஆகா! நாராயணனுடைய யோக்கியதையோ இவர்களிருவரைக் காட்டிலும் பதின்மடங்கு அதிகமே ஒழிய, அவர்களுக்கு

இவன் இளைத்தவனல்ல" என்று அவனுடைய யோக்கியதையைப் பற்றிக் கூற ஆரம்பித்தான்.

"ஸ்ரீயப்பதியாகிய நாராயணன் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் துவாரகாபுரியில் பதினாயிரம் கோபிகா ஸ்திரீகளுடனே கூடியும், ராஜமதி, சந்திரமதி என்னும் இரு பெண்களோடும் சுகமனுபவித்தும், காலங்கழித்துவரும காமுகனிடத்தில் நம்முடைய மகளை வைத்தாற சும்மா விடமாட்டான். ஆகையால், அவ்விடம தகாது" என்றனன். அதற்கு டிண்டிகை, "சந்திரனிடத்தில் வைப்போம்" என்றனள். "அவனும் யோக்கியனல்லன்; அவன் விஸ்வாமித்திரனுடைய மனைவியைக் கண்டு மோகித்து, அவளை அழைத்துக்கொண்டு போய்க் கூடும்வேளையில் புருஷன் வந்துவிட்டனன். புருஷன் வருவதைக் கண்ட அவள் சந்திரனைப் பூனையாக உரு மாற்றினாள். அதை அறிந்த விஸ்வாமித்திரன் கோபித்து, சர்மாசனத்திலே பிரகரிப்ப, அது அவன் வாசஸ்தலத்துக்குள் பட, அதனாலே களகாந்தன் என்று பேருண்டாயிற்று. சந்திரனுக்கு ரோகினி முதலாகிய அநேக ஸ்திரீகள் இருந்தும் தவபத்தினியைக் கற்பழித்தவன், நம்முடைய கன்னிகையைக் கண்டால் விடுவானோ?" என்றனன். "அப்படியானால், தேவேந்திரனிடத்திலாவது வைத்துவிட்டுப் போவோம்" என்று டிண்டிகை கூறினள். அதையும் மாண்டவ்யன் மறுத்து, "தேவேந்திரனும் அயோக்கியனே! எப்படியெனில், கௌதமனென்கிற முனிநாதனுடைய மனைவி அகல்யை என்பளை வசியம் செய்துகொண்டு, அவளோடு கூடிச் சுகமனுபவித்திருக்கையில், கௌதமர் கண்டு கோபித்து, "ஹே தேவேந்திரா! நீ ஒரு யோனிக்கு ஆசைப்பட்டாய். உன் சரீரமெல்லாம் ஆயிரம் யோனிகளாக மாறக் கடவது" என்று சபித்தனன். அவ்வாறே அவனுடைய தேகமெல்லாம் ஆயிரம் யோனிகளாக மாறிவிட்டது. அதைக் கண்டு தேவேந்திரன் வெட்கித் தலைகுனிந்து உயிர்தப்பி ஓடிவிட்டனன். அத்தகைய அயோக்யனிடத்திலா நம் பெண்ணை வைத்துவிட்டுப் போவது? கூடவே கூடாது" என்றனன்.

இதைக் கேட்ட டிண்டிகை, "சூரியனிடத்தில் வைத்துவிட்டுப் போவோம்" என்றனள். அதற்கு மாண்டவ்யன், "சூரியன் பாண்டுவினுடைய மனைவியாகிய குந்தியின்மேல் காமமுற்று அவளோடே கூடி இருந்தனன். ஆகையால், அவனும் யோக்கியனல்லன்" என்றனன். "அப்படியானால் எமனிடத்தில் வைப்போம்" என்றனள். அதற்கு மாண்டவ்யன் சந்தோஷித்து, "அது நமக்குத் தகுந்த இடம்தான். எமனோ பால பிரமசாரி. சகல தூஷண வதூரன், சத்தியவான்" என்று கூறித் தன் மகளை அழைத்துக்கொண்டு டிண்டிகையுடன் எமபுரம் சென்றான். மாண்டவ்யன் எமராஜனைக் கண்டு, தன்னுடைய விருத்தாந்தமெல்லாம் எமனுடன் கூறித் தன் கன்னிகையை அவனிடத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டுத் தன் மனைவியுடன் யாத்திரைக்குச் சென்றுவிட்டான். இவ்வாறு இரண்டொரு நாள் சென்றபின், எமன் அந்தப் பெண்ணினுடைய ரூபலாவண்ய சௌந்தரியத்தைக் கண்டு மோகித்து, அவளைத் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டு சுகமனுபவித்து வந்தனன். இவ்விஷயம் உலகமறியாவண்ணம் செய்ய, எமனானவன் அப்பெண்ணை பகல் முழுமையும் தன் வயிற்றிலே விழுங்கி வைத்துக் கொண்டு, இரவில் உமிழந்து அவளுடன் கூடிக் காம போகம் அனுபவித்து வந்தனன். இவ்வாறு தினந்தோறும் நடந்துவருகையில், ஒருநாள் எமராஜன் கங்கா ஸ்நானத் திற்குப் போயிருந்தனன். அப்பொழுது வயிற்றிலே இருந்த அக்கன்னிகையை வெளியேஉமிழ்ந்து, கங்கைக் கரையிலுள்ள ஒரு மண்டபத்தில் வைத்துவிட்டுக் கங்கையிலிறங்கி ஸ்நான்ம் செய்தனன்.

இக்கோலத்தைக் கண்ட அக்கினிதேவன் அப் பெண்ணைக் கண்டு மோகங் கொண்டவனாக வாயு பகவானை அழைத்து, "இந்தப் பெண்ணை எனக்கு வசியம் செய்துகொடுப்பாயா?" என்றனன். அதற்கு வாயுபகவான், "அய்யோ! எமராஜன் வெகு பராக்கிரம சாலி; அவனுடைய ஸ்திரீயைக் கொண்டுவரமுடியாது. அது உனக்கு வேண்டாம்" என்றனன். அதைக் கேட்ட அக்கினி, "ஹே வாயுவே! மன்மதபாணம் என் மார்பைத் துளைக்கின்றது; எவ்வாறாயினும் எனக்கு இம்மண்டபத்

திலேயே அவளைக் கூட்டிவைக்கவேண்டும்'' என்றனன். உடனே வாயுபகவானும் மந்தமாருதம் வீசி அவளுக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டாக்கி, அக்கினிபகவானுக்கு இப்பெண்ணைக் கூட்டிக்கொடுக்க, இருவரும் அம் மண்டபத்திலேயே கூடிச் சந்தோஷித்தார்கள். இவ்வாறு அப்பெண் அக்கினியுடன் கூடியிருக்கையில், எமன் வந்துகொண்டிருந்தான். அவன் வருகையைக் கண்ட அப்பெண், அக்கினிபகவானை வயிற்றுக்குள்ளே விழுங்கிவிட்டாள். எமனும் வந்து அக்கன்னிகையைத் தூக்கித் தன்னுடைய வயிற்றுக்குள் விழுங்கிக்கொண்டு எமபுரம் சென்றுவிட்டனன். அவ்விடத்தில் எமனுடைய வயிற்றிலே அக்கினியும் அக்கன்னிகையும் பகலெல்லாம் கூடிக் களித்திருப்பார்கள்; இரவில் எமனுடன் அப் பெண் கூடியிருப்பாள். இவ்வாறு நடந்து வருகையில், உலகத்திலே அன்றுமுதல் அக்கினி இல்லாமல் போய் விட்டது. உடனே பிராமணர்களுக்கு ஓமாதிகிரமங்கள் கெட்டு, மூன்று லோகமும் சகல தேவர்களும் சந்தேகித்து பயந்தவர்களாகி வாயுபகவானை அழைத்து, "உன் னுடைய சினேகிதனான அக்கினி எங்கே?'' என்றனர். அதற்கு வாயு, "அவன் சென்றவிடம் எனக்குத் தெரியாது'' என்றனன்.

உடனே தேவர்கள் கோபித்து, "அவன் எங்கிருந் தாலும் கொண்டுவரவேண்டும்'' என்று கட்டளையிட, வாயுபகவான் ஓர் யுக்தி செய்தனன். அதாவது, தன்னுடைய மனையில் சகல தேவர்களுக்கும் விருந்து நடத்த ஏற்பாடு செய்து, அவ்வாறே எல்லாத் தேவர் களுக்கும் அழைப்புக் கடிதம் அனுப்பினன். அதைக் கண்ட தேவர்களெல்லாம் குறிப்பிட்ட நாளில் விருந் துக்கு வந்துசேர்ந்தனர். வாயுபகவானும் சந்தோஷமாக எல்லோரையும் வரவேற்று ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு இலை பரப்பி, எமராஜன் பக்கத்தில் மாத்திரம் இரண்டு இலைகள் அதிகமாக வைத்தனன். அதைக் கண்ட எமன் உள்ளே திடுக்கிட்டு, "ஹே வாயுவே? எனக்கு மாத்திரம் மூன்று இலை ஏன்?'' என்றனன்.

உடனே வாயு நகைத்து, "உன்னுடைய வயிற்றி லிருக்கிற கன்னிகையைக் கீழே கக்கு!'' என்றனன். எமராஜன் ஒன்றும் பேச முடியாதவனாகி வெட்கி,

அவ்வாறே தன் வயிற்றிலிருந்து ஒரு பெண்ணை உமிழ்ந் தனன். அப்பெண்ணைப் பார்த்து வாயு, "ஹே கன்னிகையே! உன் வயிற்றிலொளித்து வைத்திருக் கின்ற அக்கினிபகவானைக் கக்கு!" என்றனன். அவ் வார்த்தையைக் கேட்ட அக்கன்னிகை, தன் யோக்கிய தையை எமன் அறிந்து என் செய்வானோவென்று நடுநடுங்கி வயிற்றிலிருந்த அக்கினியைக் கக்கும் வேளையில், அவளுடைய முகத்திலிருந்த தாடி மீசைக ளெல்லாம் நடுக்கத்தால் உதறவே அக்கினி பட்டுப் பொசுங்கிவிட்டன. அன்றுமுதலாகவே பெண்களுக்குத் தாடி மீசை இல்லாமல் போய்விட்டது. இவ்வாறு அக்கினி வெளிவருவதைக் கண்ட எமராஜன் கோப முடையவனாய்த் தன் கைத்தண்டாயுதத்தால் அடிக்க, அக்கினி பயந்து ஓடி சகல சராசரங்களிலேயும் ஒளிந்து கொண்டனன் என்று உங்கள் மதப் புராணம் கூறு கின்றதா? இல்லையா?" என்று மனோவேகன் கேட்டான். அப்பொழுது பிராமணர்கள், "உண்டு தான்" என்றனர். "ஆனால், மகா புருஷர்கள், லோக கர்த்தாக்கள், தேவாதி தேவர்கள் என்ற மும் மூர்த்திகள் முதலான தேவர்களின் செய்கைகள் இத்தகைய இழிதன்மையை உடையதாயிருந்தும், நீங்கள் பெரியார்களென்று போற்றிப் புகழும்போது, எங்கள் வீரமுள்ள பூனைக்குச் சிறிது சுண்டெலியால் காதறுந்தால் அதை ஏளனஞ் செய்கின்றீர்களே! இது நியாயமா?" என்றனன்.

இதைக் கேட்ட ஜனங்கள் கைதட்டி நகைத்து, "இந்தத் தேவர்களின் யோக்கியதையைவிட உங்கள் பூனையே மேலானது. நீங்கள் சொல்லும் கிரயத்துக்கு மேலும் அப்பூனைக்குக் கொடுக்கலாம்" என்று கூறிப் புராணங்களின் ஆபாசத்தையும், மும்மூர்த்திகள், சூரியன், சந்திரன், தேவேந்திரன், எமன், அக்கினி முதலானவர்களின் அயோக்கியத்தனத்தையும் இகழ்ந்து பேசிக்கொண்டு, இவ்விருவருக்கும் ஜெயவாதிகளென்ற பட்டமுங் கொடுத்து, சிம்மாதனமேற்றி, வாழ்த்தி, வணங்கி விடுபோய்ச் சேர்ந்தார்கள். பிராமணர்களும் தங்கள் புராணங்களின் புரட்டுகள் வெளியாகி, தாங்கள் தோல்வியுற்றதற்கு வெட்கி வெளியேறினார்கள்.

ஏழாம் நாள்

இன்று மகா சமர்த்தர்களும், உன்னத ஞானிகளும், உதார குணஸ்தர்களுமான மனோவேகன், வாயு வேகன் என்ற இரு சுயமரியாதை வீரர்களும் பௌத்த சந்நியாசி வேடம் பூண்டு, மூன்று லோகமும் புகழத்தக்க சம்பிரமத்தோடு கூடிப் பாடலீபுரப் பட்டணத்து தட்சிண கோபுர வழியாகப் பிரம்மாலயம் புகுந்து, பேரிகை கொட்டிச் சிம்மாதனத்தில் வீற்றிருந்தார்கள். பேரிகை சப்தம் கேட்டதும், நகரத்துப் பொதுஜனங்களும், விப்பிர ஜனங்களும் பரபரப்பாக வந்துசேர்ந்தார்கள். விப்பிரர்கள் அந்தப் பௌத்த சந்நியாசிகளைக் கண்டு, "ஹே சந்நியாசிகளே! எங்களை வாதத்தில் வெல்லாமல் சிம்மாதனத்தில் வீற்றிருப்பது இவ்விடத்து நீதிக்கு விரோதமாகும். ஆகையால், கீழே இறங்கி எங்களுடன் வாதம் செய்ய வல்லவரானால் வாதியுங்கள்; இல்லா விடில் வெளியேறுங்கள்" என்றனர்.

உடனே மனோவேகன் எழுந்து, "உங்களுடன் வாதம் செய்தே போகின்றோம்" என்றனன். இதைக் கேட்ட விப்பிரர்கள் கோபக்குறியுடன், "உங்களுக்குக் குரு யார்? உங்களுடைய தபத்திற்குக் காரணம் என்ன?" என்று கேட்டனர். கஜரேசனான மனோ வேகன் புன்னகைகொண்டு, "எங்களுக்குக் குரு இல்லை; எங்கள் தவத்திற்கு நாங்களே காரணம்" என்று கூறினான். அதைக் கேட்ட விப்பிரர்கள், "குரு வில்லாத தவமும், அரசனில்லாத தேசமும், சந்திர னில்லாத இரவும், சூரியன் இல்லாத பகலும், யானை இல்லாத சேனையும் உலகத்தில் பிரகாசிக்காததுபோல, உங்களுடைய தவமும் பிரகாசிக்காதாயினும் உங் களுடைய தவத்தின் காரணம் கூறுங்கள்" என்றனர்.

உடனே மனோவேகன் எழுந்து, "உங்கள் சபையில் சுத்தபூதி போன்ற மூடர்களிருப்பின், நாங்கள் சொல்வ

தில் பயனில்லை. ஆதலால், சொல்லப் பயப்படுவோம்" என்றனன். அதைக் கேட்ட விப்பிரர்கள், "சுத்தபூதி என்றால் யார்? அவர்களது வரலாறுகளைக் கூறும் பார்க்கலாம்" என்று கேட்க, மனோவேகன் சொல்லு கிறான்:—"அங்கீர தேசத்தில் ஆகரமென்ற பட்டணத் தில் மகா மூர்க்கன் சுத்தபூதி என்பவன் இருந்தான். அவன் ஒருநாள் கடினமான பலகாரத்தைப் பல்லினால் மென்று தின்றுகொண்டிருக்கும்போது நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டான். அதனால் நோய் அதிகரித்துப் பல்லின்பேரில் கோபங்கொண்டு, நாக்கைக் கடித்த பற்களிரண்டைப் பிடுங்கிக் கையில் வைத்துக்கொண்டு, மற்ற பற்களுக்கு உடைந்த பற்களைக் காட்டி, "ஹே பற்களே! நீங்கள் என் நாக்கைக் கடித்தீர்களானால் இந்தக் கதியைத்தான் அடைவீர்கள்; இது சத்தியம்" என்று கூறிக்கொண்டிருந்தானாம். இம்மாதிரித் தன் சுகத்திற்குக் கேடு வருவதையே கவனியாமல், தன் சுகத்திற்குத் தானே விரோதியாகி, குணாகுணமறியாத பேதைகள் உங்கள் சபையில் இருப்பின் சொல்லிப் பயனென்ன?" என்றனன். இதைக் கேட்ட விப்பிரர் களும், பொதுஜனங்களும் நகைத்து, "அத்தகைய மூடர்கள் எங்கள் சபையில் யாருமில்லை; நீங்கள் பயப்படாமல் கூறலாம்" என்றனர்.

உடனே வாயுவேகன், "அத்தியாசத்தன் எனப் பட்டவன் போன்றவர்கள் உங்கள் சபையிலிருந்தால் சொல்லமுடியாது" என்றனன். விப்பிரர்கள், "அந்தக் கதை எப்படி?" என்று கேட்க, வாயுவேகன் சொல்லு கிறான்:—"ஜம்பூத்வீபத்து தேவானி என்ற சாமந்த கிராமத்தில் ஒரு கிராமணி இருந்தான். அவனுக்குச் சௌந்தரி என்ற மூத்த மனைவியும், குரங்கி என்ற இளைய மனைவியுமாய் இருவர் இருந்தனர். அவனுக்கு இளைய மனைவிபேரில் அதிக விசுவாசம். தன்னுடைய மனத்தை அவளிடம் செலுத்துவதுபோலவே, தன் னுடைய அய்ஸ்வரியாதிகளையும் அவளிடமே ஒப்புவித் திருந்தான். இவ்வாறிருக்கும்போது, அக்கிராமணி யாத்திரையாக வெளியூர்ப் பிரயாணஞ் சென்று விட்டான். அச்சமயம் இளைய மனைவி குரங்கி சோர

நாயகனிடம் களித்திருந்தாள். யாத்திரையாகச் சென்றிருந்த கிராமணி திரும்பி வருகையில், தன்னுடைய மூத்த மனைவியின் பந்துக்களை வழியில் சந்தித்து, எல்லோருமாய் மூத்த மனைவியின் கிருகம் சென்று ஆகாரம் உண்டனர். அப்போஜனத்தை எல்லோரும் விரும்பியுண்டார்கள். ஆனால், கிராமணி மாத்திரம் வெறுப்புற்று, ஒரு ஆளை அழைத்துக் குரங்கியினிடஞ் சென்று அவள் கையால் சமைத்துவைத்துள்ள ஆகாரத்தை வாங்கிவரக் கட்டளையிட்டான். அவனும் அவளைக் கண்டு போஜனம் கேட்க, புருஷன் தன் வீட்டிற்கு நேராக வராததால் கோபமுற்று, சாணத்தைக் கோமயத்தில் கரைத்து, ஒரு வெள்ளிப் பாத்திரத்தில் ஊற்றி வாய்மூடி அனுப்பினாள். அதை அவ்வேலைக்காரன் அப்பந்தியில் எஜமானனாகிய கிராமணியிடங் கொடுத்தான். அவன் அதை ஆவலுடன் திறந்து, அதைப் பாயசமென்று நினைத்துக் குடித்தான். உடனே சந்தோஷித்து, "இளையாளுடைய போஜனமே போஜனம். அவளுடைய கை தெய்வீகக் கையோ? என்ன அருமையாய்ச் சமைத்திருக்கிறாள்? தேவாமிர்தத்திற்கொப்பாகும்" என்று சொல்லிக்கொண்டே குடித்தான். அது சாணம் என்று எல்லோரும் கண்டு நகைத்தும், மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டும், வாந்தியெடுப்பவருமாய் எழுந்துவிட்டனர். அப்பொழுதும் அதை மகிழ்ந்து குடித்தான். இப்படிப்பட்ட ஒருதலைப் பட்சமுள்ளவர்களாய் மானம் போயினும், தான்கொண்ட கொள்கையில், நம்பிக்கையில் பற்றுக்கொண்டவரிருப்பின், யார்தான் சொல்லுவார்கள்?" என்றான். அதைக் கேட்ட பொதுஜனங்கள் சரியான கதைகளாயும், காரணக் கதைகளாயுமிருக்கின்றனவென ஆச்சரியமுற்றனர். விப்பிரர்கள், "அத்தகையவர்கள் இச்சபையில் யாருமில்லை; பயமின்றிக் கூறுங்கள்" என்றனர்.

உடனே மனோவேகன் எழுந்து, "நாங்கள் யார் என்றால், கர்மபுரத்தில் பிரசித்தமான மதுபிந்துரன் என்கிற ஒரு செட்டி, பௌத்த பக்தனாயிருந்தார். அவருடைய குமாரர்களாக நாங்கள் பிறந்தோம். அவர் எங்களைப் பௌத்த சந்நியாசிகளிடம் வித்தை கற்க

அனுப்பியிருந்தார். அவ்வாறே நாங்களும் கற்று வருகையில், திடீரென்று ஒருநாள் நல்ல மழை பெய்து வெள்ளம் சமுத்திரம்போல் திரண்டுவந்தது. அவ் வெள்ளத்தால் அந்தப் பிரதேசமெல்லாம் அடித்துக் கொண்டு மூழ்கிவிட்டது. எங்கள் துரதிர்ஷ்டத்தால் எங்கள் குருவும் வெள்ளத்தில் போய்விட்டார். நாங்களிரு வரும் அங்குள்ள ஒரு பெரிய மலையின்மேல் ஏறிக் கொண்டோம். அதே சமயத்தில் இரண்டு நரிகள் ஓடி வந்து, மலையை இழுத்துக்கொண்டு அவ்வெள்ளத்தி னின்றும் 12 யோசனை தூரத்துக்கப்பால் கொண்டு வந்துவிட்டது. அப்பொழுது எங்கள் கையில் எங்கள் குருவின் வஸ்திரங்களும், லாஞ்சனங்களும் இருந்ததால், அதை நாங்கள் உடுத்திக்கொண்டு மலையைவிட் டிறங்கி, பௌத்த சந்நியாசிகளாகி, யாத்திரை செய்து கொண்டு இவ்விடம் வந்தோம்" என்றார்கள்.

இதைக் கேட்ட விப்பிரர்கள் நகைத்து, "ஹே பௌத்த சந்நியாசிகளே! நன்றாயிருக்கிறது. உங்கள் வேஷத்துக்கேற்ற பேச்சா பேசுகிறீர்கள்? ஒரு மலையை இரண்டு நரிகள் இழுத்துக்கொண்டு வெகு சீக்கிரமாக 12 யோசனை தூரம் சென்றது என்று பச்சைப் பொய் பேசுகிறீர்களே. இதுதான் உங்கள் மதக்கொள்கையோ?" என்றார்கள். இதைக் கேட்ட மனோவேகன், "ஹே பிராமணர்களே. நாங்கள் சொல்லுவது பச்சைப் பொய்யென்று கூறுகின்றீர்களே; உங்கள் இராமாயணத்தில் சீதாதேவியை இராவண னிடத்திலிருந்து மீட்டுவர, ஸ்ரீராமன் கபினாகனை அழைத்து இலங்கைக்குச் சேதுபந்தனங் கட்ட கட்டளை யிட, அவ்வாறே வானரங்கள் மலைகளைத் தூக்கி வரவும், கபினாகன் அவைகளை ஒரு கையால் வாங்கி, மற்றொரு கையால் அடுக்கிக்கொண்டும், பெரிதாய் இருந்தால் அவைகளைத் துண்டாக்கியும் கட்டினார்கள் என்றும் கூறுகின்றனவே; இது மாத்திரம் உண்மையா? அசேதனங்களான வானரங்கள் பர்வதங்களை எடுக்கும்போது, சக்தி நிறைந்த ஜம்புகங்கள் மலைகளை இழுத்துக்கொண்டு போகக்கூடாதா? பிராணர்களே! நகைத்தீர்களே! இதற்குப் பதில் கூறுங்கள்" என்றான்.

உடனே பொதுஜனங்கள் கைதட்டி நகைத்து, "சரி சரி; ரொம்ப சரி; சம்பூரணமாக இராமாயணத்தில் இந்தக் கதை இருக்கின்றது" என்றார்கள். உடனே விப்பிரர்கள் இவர்களை 'ஜெயவாதி'களென்று கூறி விட்டுச் சென்றார்கள்; ஜனங்களும் ஜெயபேரிகைக் கொட்டி, இவ்விளைஞர்களைச் சிம்மாதனத்திலேற்றி ஜெயபட்டமளித்தார்கள். பிறகு ஜனங்கள் வீடு திரும்பும்போது, "அவ்விளைஞர்கள் முதலில் கூறிய கதையிரண்டையும் அனுசரித்தால், நாம் உடனே இந்தப் பொய்யும், ஆபாசமுமான கதைகளை நம்பாமல் விடவேண்டியதுதான். அதற்காகவே அவர்கள் சரியான சவுக்கடிபோன்ற கதைகளை முன்னதாகவே கட்டிச் சொன்னார்கள். இதை அந்தப் பிராமணர்கள் கவனித்தால் அவர்கள் இன்றே அப்புராணங்களை விட்டுவிடவேண்டும்" என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

குறிப்பு :—இதில் கூறிய இரண்டு கதைகளைப் போலவே வெவ்வேறான கதைகள் முன்வந்த கதைகளிலும் உண்டு.

எட்டாம் நாள்

லட்சுமி வாசனும், சத்ய சொரூபனும், சாகித்திய விநோதனும், சகல கலா வல்லவனுமான மனோவேகன் தன் தோழனாகிய வாயுவேகனுடன் ஜைன முனிவர் (சமண முனிவர்) வேடம் பூண்டு, பாடலீபுர நகரத்தில் பிரவேசித்து, அங்குப் பிரசித்தமாயுள்ள பிரம்மாலயத்திற் சென்று, பேரிகை கொட்டிச் சிம்மாதனத்தில் வீற்றிருந்தார்கள். பேரிகை சப்தங் கேட்டு விப்பிரர்களும், பொது ஜனங்களும் ஏராளமாக வந்து கூடிவிட்டார்கள். விப்பிரர்கள் அவ்விரு முனிவர்களையுங் கண்டு, "தாங்கள் தயவுசெய்து சிம்மாதனத்தைவிட்டு இறங்கி,

இந்த ஆசனத்தில் அமருங்கள். எங்களை வாதத்தில் வென்றபின், தங்களுக்கு அச்சிம்மாதனம் உரியதேயன்றி, அதற்குமுன் அதில் அமருவது வழக்கமல்ல'' என்று கேட்டுக்கொண்டனர். உடனே போலி வேடதாரிகளான அவ்விரு முனிவர்களும் வேறாசனத்தில் அமர்ந்தார்கள். உடனே விப்பிரர்கள் எழுந்து, "ஹே முனிவர்களே! நீங்கள் தவவேடம் பூணக் காரணமாயிருந்த விரக்தி யாது?'' என்று கேட்டனர்.

மனோவேகனும் புன்னகையுடன் எழுந்து, "எங்கள் தவத்திற்குக் காரணமென்னவெனில், நாங்கள் வத்ஸவ தேசத்தில் கௌசாம்பி என்னும் நகரத்தரசரான சந்திர சேகர ராஜனின் குமாரர்கள். எங்கள் தாயார் மிருகாவதி. மற்றும் எங்களுடன் பிறந்த சகோதரர்களான அந்தகன், விரஷபன், விமலன் என்று மூவரிருக்கின்றனர். இவ்வாறு நாங்கள் ராஜவைபவத்திலிருக்கும்போது, எங்கள் தகப்பனார் மேகங் கூடிக் கலைவதைக் கண்டு விரக்தி யாகி, எங்களில் இளையவனான விமலனுக்குப் பட்டங் கட்டிவிட்டுத் தீட்சை பெற்றுக்கொண்டு தவனம் போய் விட்டார். உடனே நாங்கள் 'நம் தந்தை மூத்த பிள்ளை களிருக்க, இளைய பிள்ளைக்குப் பட்டம் சூட்டினாரே' என்று கோபங்கொண்டு, அதுவே விரக்தியாகி, எமதா னென்ற ரிஷி ஆசிரமத்தில் சேர்ந்து, நாங்களிருவரும் தீட்சையைப் பெற்றுக்கொண்டு, சகல சாஸ்திரங்களை யும் கற்றுத் தேர்ந்து, அங்க, வங்க, கலிங்க, கொங்க, தெலுங்க, மதங்க, ஜ்யோனக, வாட, லாட, சேர, சோழ, நேபாள, பாஞ்சால, பங்காள, வராள முதலிய தேசங்கள் எல்லாம் சென்று சஞ்சரித்து பல உத்தண்டவாதிகளை மனகர்வ முறித்து வருகையில், பாடலீபுரத்தின் மகிமை யையும், இங்குள்ள வாத வல்லவர்களின் திறமையையுங் கேள்விப்பட்டு இங்கு வந்தோம்'' என்று கூறிமுடித்தான். இதைக் கேட்ட விப்பிரர்கள், "சரி, சரி; இவர்கள் வாதம் பண்ணவே நேராக வந்திருக்கிறார்கள்'' என்று தெரிந்து, "ஹே ரிஷிகளே! நீங்கள் கடவுளை ஜின னென்றும், சர்வஞ்ஞனென்றுங் கூறுகின்றீர்கள். அவர் ஆக்கல், அழித்தல், காத்தல் என்ற முக்குணமில்லாத சர்வஞ்ஞனாவானென்றும், அவரே உலகுக்கு இறைவ

ரென்றுங் கூறுகின்றீர்கள். அரி, அரன், அயன் மூவரும் கடவுள்களல்லவா? அவர்கள் சர்வஞ்ஞராயிற்றே அவர்களை நீங்கள் கடவுள்கள் அல்ல என்று மறுக்கலாமா?'' என்றனர். "அய்யா விப்பிரர்களே! இம்மும் மூர்த்திகளையும் சர்வஞ்ஞரென்று சொல்ல உங்கள் மதப் புராணங்களிடங் கொடுக்கின்றனவா? முழுவதும் வாசித்துப் பார்த்தீர்களா?'' என்றனர். இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட விப்பிரர்கள், "எங்கள் புராணம் இதற்கு விரோதமாக என்ன கூறுகின்றது? தயவுசெய்து விவரியுங்கள் பார்ப்போம்'' என்றனர். மனோவேகன் புன்முறுவல் கொண்டு, "உங்கள் சபையில் கபிலன் என்றவனைப் போன்ற ஆட்களிருப்பின், நாங்கள் அதைச் சொல்லுவதில் பயனில்லை'' என்றான். விப்பிரர்கள், "அந்தக் கதை எப்படி?'' என்று கேட்க, மனோவேகன் சொல்லுகிறான்:—"மதுரை என்ற பட்டணத்தில் காளதரன் என்ற ஒரு அரசனிருந்தான். அவன் ஒருநாள் தன் வீட்டிலிருந்து ஒரு முக்கியமான வேலையைக் கருதிப் புறப்படுகையில், அவனுடைய புத்திரன் கபிலன் என்ற நான்கு வருடத்திய பையன் தும்மினான். அத்தும்மலால் தன் காரியத்திற்கு இடையூறுண்டாகுமென்று கோபித்து அக்குழந்தையின் நாசியை அறுத்துவிட்டான். மூக்கு அறுந்த அந்தக் குழந்தையை அதன் தாயார் பல சிகிச்சைகளால் இரணத்தை ஆற்றி வளர்த்து வந்தாள். இவ்வாறு பத்து வயதாகி வளர்ந்துவரும் அம்மூக்கறையன் ஒருநாள் கடைத்தெரு வழிசென்றான். அங்குள்ள கண்ணாடிக் கடையைக் கண்டு, அவ்விடம் சென்று, அக்கடையிலுள்ள ஒரு கண்ணாடியைக் கேட்க, கடைக்காரன் உயர்ந்த கண்ணாடியைக் கொடுத்தான். அப்பையன் கண்ணாடியில் பார்க்கும் போது, தனக்கு மூக்கில்லாமலிருந்ததைக் கண்டு, "ஹே கடைக்காரா! மூக்கில்லாத கண்ணாடியையா நான் கேட்டேன்? இது வேண்டாம்'' என்று அதைத் தூக்கிக் கீழே போட்டு உடைத்தனன். கண்ணாடியை இழந்த கடைக்காரனும், அங்குள்ளவர்களும் நகைத்து, "ஓ இளவரசே! உமக்குத்தான் மூக்கில்லை; கண்ணாடியில் யாதொரு குற்றமுமில்லை. ஆகையால், கடைக்காரனுக்கு உண்டாகிய நஷ்டத்தைக் கட்டிக்கொடுங்

கள்" என்றனர். இவ்வாறு தன்னிடத்திலிருக்கும் குற்றத்தை உணராமல், களங்கமற்ற கண்ணாடியின் பேரில் குற்றங் கூறி உடைத்தவனைப் போன்றவர்கள் உங்கள் சபையில் இருந்தால் நாங்கள் சொல்ல மாட்டோம்" என்றனன்.

இதைக் கேட்ட விப்பிரர்கள், "அத்தகைய மூடர்கள் எங்கள் சபையில் யாருமில்லை; நீங்கள் தாராளமாய்க் கூறுங்கள்" என்றனர். உடனே வாயுவேகன் எழுந்து, "உங்கள் சபையில் நியாயமறியா அரசனைப் போன்றவர் இருப்பின் சொல்லிப் பயனென்ன?" என்று கூற, விப்பிரர்கள், "அக்கதையையும் கூறுங்கள்" என்றனர்.

உடனே வாயுவேகன், "கௌசிபுரமென்ற ஓர் பட்டணத்தில் ஒரு வீட்டில் திருடன் கன்னம் வைத்தான். அச்சமயம் அச்சுவரானது திடீரென்று இடிந்து திருடன் பேரில் விழ, அதனால் அக்கள்ளன் இறந்துவிட்டான். இவ்வரலாறு அரசன் கேள்விப்பட்டு, அவ்வீட்டிற்குரியவனை அழைத்து, "இந்தத் திருடனின் மரணத்திற்கு உன் வீட்டுச் சுவரே காரணமாகையால், அதற்கு நீயே குற்றவாளியாவாய்" என்றான். அதைக் கேட்ட வீட்டுக்காரன், "அரசே! நான் கொல்லத்துக்காரனைக்கொண்டு தான் சுவர் எழுப்பினேனே ஒழிய, நான் சுவர் கட்டவில்லை. ஆதலால், அச்சுவர் விழுந்ததற்கு நான் பொறுப்பாளி அல்ல" என்றான். உடனே அரசன் கொல்லத்துக்காரனை வரவழைத்து, "நீ சுவரை அழுத்தமாக வைக்காததால், சுவரிடிந்து ஆள் மாண்டான். ஆகையால், உன்பேரில் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டிருக்கிறது" என்றான்.

கொல்லத்துக்காரன் பயந்து, "அய்யோ! நான் இந்தச் சுவர் வைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, அருகிலிருந்த தட்டான் கடையில் ஒரு தாசி ஆடிப்பாடிக் கொண்டிருந்தாள். அவ்வாட்டத்தால் இந்தச் சுவரைக் கவனிக்கவில்லை. ஆதலால், சுவர் சரியாய்க் கட்டப்படாததற்கு நான் பொறுப்பாளி அல்ல" என்றான். அரசன் உடனே தாசியை அழைத்துத் தாசியின்பேரில் குற்றஞ்சாட்டிக்

சந்தோஷித்து, "ரிஷிகளே! கீழே விடுங்கள்" என்று கட்டளையிட, அவ்வாறே விட்டனர்.

அந்த லிங்கத்தை ஈஸ்வரன் எடுத்து, பார்வதியின் யோனியில் வைத்துக் காட்டி, "இந்த அடையாளத்தைப் பூஜைக்கு யோக்கியமாகப் பூலோகத்தில் வைத்துக் கும்பிடுவீர்களானால், உங்களுக்குச் சகல பாக்கியங்களும் சித்திக்கும்" என்று அருள்புரிய, அதுமுதல் ரிஷிகளும், மற்றும் பலரும் அவ்வாறே பரம்பரையாய் அவ்வடையாளத்துக்கு லிங்க பூஜையென்று நாமங் கொடுத்துப் பூஜித்துவருவது யாவருமறிந்த விஷயந் தானே.

இதுவும் தவிர, ஆதியில் சராசரமெல்லாம் அழிந்து ஒன்றுமில்லாத ஒரு காலத்தில் ஆச்சரியமாக ஒரு சரீரம் உண்டாயிற்று. அந்தச் சரீரம் ஒன்று இரண்டு துண்டாயிற்று. இரண்டிலொன்று ஆகாயத்தில் போயிற்று. மற்றொன்று கீழேயே இறங்கிற்று. மேலே சென்ற துண்டில் சொர்க்கம் முதலாகிய லோகங்களுண்டாயின. கீழே இருந்ததில் பூமி, சமுத்திரம், மலை முதலியவைகளுண்டாயின. இவைகளிரண்டிற்கும் மத்தியில்தான் சதாசிவன் பிறந்தான். இவன் எட்டுத்திக்கும் நோக்குகையில், ஒருவரையும் காணாமற் பிரமித்து, தனது இடது தோளைப் பார்க்க, அங்கே விஷ்ணு பிறந்தான். வலது தோளை நோக்க, அங்கே பிரம்மா பிறந்தான். இவ்வாறு இருவரும் தோன்றி, ஸ்திரீ இல்லாமல் அநேக நாளிருந்தார்கள். பிறகு, வரவர மூவருக்கும் காமாக்கினி பொறுக்கமாட்டாமல் அவஸ்தையுற்றுக் கடைசியாகப் பிரம்மா ஒரு பெண் உருவம் செய்தான். அதற்கு விஷ்ணு உயிர்கொடுத்தான். உடனே அந்தப் பெண், நடக்கவும் பேசவும் ஆரம்பிக்கவே சிவன் சேலை கொடுத்தான். இவ்வாறாக ஒரு பெண்ணை உற்பத்தி செய்த பிரம்மா, 'எனக்'கென்றும், உயிர்கொடுத்த விஷ்ணு, 'எனக்'கென்றும், சிவன், 'நான் சேலை கொடுத்தேன் எனக்குத்தா'னென்றும் சண்டையிட ஆரம்பித்து, அப்பெண்ணை மூவரும் பிடித்திழுத்துத் தொந்தரவு செய்தார்கள். ஒருவருக்கொருவர் விடா

திழுத்து முடியாமல், மூவரும் யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இக்கோலத்தைக் கண்டு தேவர்கள் ஓடிவந்து, அவர்களை விலக்கி, "என்ன அயோக்கியத்தனமான சண்டையாயிருக்கிறது இது; இப்படிச் செய்வது உங்களுக்குக் கௌரவமாகுமா?" என்று கடிந்தனர்.

உடனே மூவரும் தலைகுனிந்து, "நீங்கள் எவ்வாறு தீர்மானிக்கின்றீர்களோ அவ்வாறே நாங்கள் சமாதானமாய்ப் போய்விடுகின்றோம்" என்று கூறி நிற்க, தேவர்களும் நன்றாக ஆராய்ந்து, "உரு எழுதினவன் தந்தை; உயிர்கொடுத்தவள் தாய்; உடைகொடுத்தவன் புருஷன். ஆகையால், இப்பெண் சிவனுக்கே உரியவள்" என்று தீர்மானித்து, இப்பெண்ணை ஈஸ்வரனிடத்தில் ஒப்பித்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் ஒன்றும் பேசமுடியாமல் திரும்பிவிட்டார்கள். ஈஸ்வரன் அப்பெண்ணோடு கூடி இன்பம் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தான். இவ்வாறு சிலநாள் சென்றதும், பிரம்மாவுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் மனம் பொறுக்கமுடியாமல் ஓடிவந்து, அப்பெண்ணின் சேலையைப் பிடித்திழுத்து நிர்வாணமாக்கினார்கள். அதனால் அக்கன்னிகை வெட்கிக் கரைந்து கங்கை நதியாகப் போய்விட்டாள். அன்றுமுதல்தான் கங்காநதி உற்பத்தியாயிற்று.

பிறகு, மூவரும் பெண்களில்லாமல் காமவெறியால் அவஸ்தைப்பட்டு, உருவம் உற்பத்தி செய்ய மூவரும் ஒருமனதாகியும், பிரம்மா விஷ்ணு உயிர்கொடுக்கவும், ஈஸ்வரன் உடையளிக்கவுமாக அநேக ஸ்திரீகளை உற்பத்தி செய்து காமசுகம் அனுபவித்தார்களென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆ! ஹா! என்ன கோரம் இப்படியும் ஒரு சர்வஞ்ஞன் இருப்பானா? நல்ல வேடிக்கை. அய்யா பிராமணர்களே! நன்றாய் சிந்தித்துப் பாருங்கள்! இம்மும்மூர்த்திகளின் திருவிளையாடல்களை. இன்னும் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்.

ஒருநாள் விஷ்ணு பிரம்மாவைப் பார்த்து, "நான் உன்னைக் காட்டிலும் பெரியவன்" என்று கூற, பிரம்மா விஷ்ணுவைப் பார்த்து, "நானே உன்னைக் காட்டிலும்

பெரியவன்" என்று கூற, இருவருக்கும் சண்டை யுண்டாகி, கடைசியாக ஈஸ்வரனிடத்தில் சென்று பஞ்சாயத்துக் கேட்க, ஈஸ்வரன் இருவரையும் பார்த்து, "விஷ்ணு என் பாதத்தைப் பார்த்து வரவேண்டியது; பிரம்மா என் சிரசைப் பார்த்து வரவேண்டியது. இவ்வாறு பார்த்துவிட்டு யார் முன்வருகின்றார்களோ அவரே பெரியவர்" என்று பிரம்மாவையும் விஷ்ணுவையும் ஓட்டப் பந்தயம் விட, விஷ்ணு பாதத்தைத் தேடிக்கொண்டு போக, பிரம்மா சிரசைத் தேடிக்கொண்டு சென்றனர். இவ்வாறு இவர்கள் போகப் போக, அவர்களிருவர்களும் சிரசும் பாதமும் கண்டுபிடிக்கமுடியாமல் அயர்ந்தார்கள்.

பிரம்மாவானவன் வெறுப்புற்று வருத்தத்தோடு போகும்போது, ஈஸ்வரனின் சிரசிலிருந்து தாழம்பூ விழ, அதைப் பிரம்மா பார்த்து, "நீ எங்கிருந்து வருகின்றாய்?" என்று கேட்க அது, "நான் ஈஸ்வரன் தலையிலிருந்து வருகிறேன்" என்றது. அதற்குப் பிரம்மா, "ஈஸ்வரன் சிரசு இன்னும் எவ்வளவு தூரம் இருக்கின்றது?" என்றான். அதற்கு அந்தப் பூ, "ஓ! அது இன்னும் வெகுதூரமிருக்கிறது. அதைப் போய்க் காண உன்னால் முடியாது" என்றது. பிரம்மாவானவன் திடுக்கிட்டு, "ஓ தாழம்பூவே! ஈஸ்வரனிடத்தில் சென்று, சிரசைப் பார்த்துவிட்டதாகச் சொல்லுவேன். அதற்கு நீ சாட்சி யாக 'ஆமாம்' என்று கூறவேண்டும்" என்றனன். பூவும் அப்படியே சொல்வதாய் ஒத்துக்கொள்ள, பிரம்மா அதை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி ஈஸ்வரனிடம் வந்து, தான் சிரசைப் பார்த்ததாகவும், அதற்குத் தாழம்பூவே சாட்சி என்றும் கூற, ஈஸ்வரனும் தாழம்பூவை விசாரித் தான். அந்தப் பூவும், "பிரம்மா சிரசண்டை வந்தார்; பார்த்தேன்; நாங்களிருவரும் வருகின்றோம்" என்று சாட்சியம் கூறிற்று. இதைக் கேட்டு ஈஸ்வரன் விஷ்ணு வின் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தான். அப்பொழுது விஷ்ணுவானவர் ஈஸ்வரன் முழங்கால்வரை போய் அயர்ந்து, மேற்கொண்டு செல்லமுடியாமல் அயர்ந்திருக் கும்போது, நாரதன் வந்து விஷ்ணுவின் விருத்தாந்தத்தை விசாரித்தான். விஷ்ணு தான் ஈஸ்வரன் பாதத்தைத் தேடிச் செல்வதைக் கூறக் கேட்டு நாரதன், "அது

உன்னால் முடியாது; இன்னும் கணக்கில்லாத் தூரம் இருக்கின்றது. ஆகையால், நீ திரும்பிவிடு" என்று கூற, விஷ்ணுவும் திரும்பிவிட்டான். உடனே விஷ்ணு வருத்தத்தோடு ஈஸ்வரனிடம் சென்று, "முழங்கால்வரை சென்றும் பாதத்தைக் காணமுடிவில்லை" என்று வணக்கமாய்க் கூறி நிற்க, ஈஸ்வரன் சந்தோஷித்து, "நீயே பிரம்மாவைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன்; பிரம்மா சோம்பேறியும் பொய்யனுமாவான்" என்று கூறிவிட்டு, தாழம்பூவைப் பார்த்து, "ஹே தாழம்பூவே! என் சிரசில் இருந்துகொண்டே என் எதிரிலேயே பிரம்மா வுக்குப் பொய்ச் சாட்சியம் கூறினாயல்லவா? ஆகை யால், நீ என் பூஜைக்கு உதவாது போகக்கடவாய்" என்று வெறுத்துத் தள்ளினான். அதுமுதல்தான் தாழம்பூ ஈஸ்வரனுக்கு உதவாது போயிற்று.

"அய்யா விப்பிரர்களே! இவ்வாறெல்லாம் உங்கள் மும்மூர்த்திகளின் யோக்கியதையையும், ஞானமின்மை யையும் உங்கள் புராணங்கள் வெள்ளையாக வெளுக் கின்றதா அல்லவா?" என்றான். பிராமணர்களில் சிலர் வாய்திறவாது மௌனமுற்றனர். சிலர், "உண்மை யாக இக்கோரக் கதைகள் ஏராளமாய் எங்கள் புராணத் தில் ஏட்டுக்குக் கேடாய் எழுதப்பட்டுக் கிடக்கின்றன" என்றார்கள். உடனே மனாவேகன் எழுந்து, "ஹே விப்பிரர்களே! கடையிலா ஞானம், கடையிலா காட்சி, கடையிலா வீரியம், கடையிலா இன்பம், நாமமின்மை, கோத்திரமின்மை, ஆயுள் இன்மை, அந்தராயங் களின்மை முதலாகிய எண் குணங்களமைந்து விருப்பு, வெறுப்பற்று உள்ள ஒரு பரம்பொருளையே உலகுக்கு இறைவனென்று கூறவேண்டும். இத்தகைய குணத்தை உடையவர்க்கே சர்வஞ்ஞன் என்று பெயர். இத்தகைய குணமுடைய ஒரு பொருளைத்தான் ஜினனென்றும், கடவுளென்றும் கூறலாம். இக்குணங்களில்லாமல் முன்னே கூறிவந்த ஆபாசக் கதைகளைக் கட்டி, அவர் களுக்குப் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்று பெயர்வைத்து, அவர்களைக் கடவுள் என்று சொல்லி, அப்படிப்பட்ட கடவுள், "நம்மைக் காக்கின்றார்; அழிக்கின்றார்; படைக்கின்றார்; அவரை வணங்காவிட்டால் எங்கள்

பேரில் கோபங் கொள்வார். மாறுவேடம் பூண்டுவந்து கொல்லுவார்; அவருக்குப் பெண்டாட்டி, பிள்ளைகள், கூத்திகளுண்டு; அவர் அடிக்கடி பிறக்கின்றார்'' என்று பயமுறுத்தி, கடவுள்பேரால் பலர் பிழைப்புக்கும் வழி தேடிக்கொண்டு, மனிதர்களை மிருகங்களாக்கும் புராணங்களைவிட்டுத் தொலையுங்கள்.

இதுவரை மாறுவேடம் பூண்டு, புராண ஆபாசங் களை வெளியிட்டவர்கள் நாங்களே! இன்னும் மிகுந் திருக்கும் ஆபாசங்களைக் கணக்கிடவும் முடியாது. ஆகையால், பிராமணர்களும் இனி இம்மாதிரி மனிதர் களைக் கடவுள்பேரால் மிரட்டிப் பிழைக்கும் கொடிய வழக்கத்தை விடவேண்டும். பொதுஜனங்களும் இப் பார்ப்பனர்கள் கூறிவரும் புராணங்களெல்லாம் கட்டுக் கதைகளென்று தெரிந்து, அவைகளைத் தள்ளி நன் மார்க்கத்தில் ஒழுகவேண்டும். நாங்களும் இக்கதை களைப் பலவிடங்களிலும் பிரசுரித்து, ஜனங்களைக் கடவுள் பயத்தினின்றும் நீக்கி, நல்லொழுக்கத்தில் ஈடுபட்டு, ஆத்மசாந்தி அடையும் புனித வழியைப் போதித்து வருகின்றோம். பாடலீபுரத்திலுள்ள யாவரும் நற்சாட்சி. நன்ஞான நல்லொழுக்கமாகிய மும்மணி களைக் கடைப்பிடித்து நடப்பீர்களாக!'' என்று கூறி முடித்தான். உடனே அங்குள்ள பொதுஜனங்களும், பிராமணர்களில் பலரும் ஒன்றுகூடி, அவ்விரு இளைஞர் களுக்கும் பூமாலை போட்டு, சிம்மாதனத்தில் உட்கார வைத்து, ஜெயபேரிகை கொட்டி, ஐயம் பட்டமளித்துச் சந்தோஷம் கொண்டாடினார்கள்

பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரசார ஸ்தாபன வெளியீடுகள்

		ரூ.பை.
1.	தமிழர் தலைவர் (அய்யாவின் வாழ்க்கை வரலாறு)	5-00
2.	பேய் பூதம் பூசாசு	0-50
3.	நான் ஏன் கிறிஸ்தவனல்ல	0-30
4.	அறிவு விருந்து	0-25
5.	இராமாயண பாத்திரங்கள்	1-00
6.	இரண்டு வழிகள்	0-40
7.	பெண் ஏன் அடிமையானாள் ?	0-80
8.	மதச்சார்பின்மையும் நமது அரசும்	0-30
9.	உண்மையான முன்னேற்றத்திற்கு வழி	0-15
10.	நமது இன்றைய நிலையும் பரிகாரமும்	0-15
11.	சமுதாய சீர்திருத்தம்	0-15
12.	ஞான சூரியன்	1-25
13.	கடவுளும் பிரபஞ்சமும்	0-75
14.	பிருகிருதிவாதம் அல்லது மெட்டீரியலிசம்	0-60
15.	தத்துவ விளக்கம்	0-50
16.	ஆச்சாரியார் ஆட்சியின் கொடுமைகள்	0-40
17.	பெரியார் ஒரு சகாப்தம்—அண்ணா.	0-60
18.	சுயநலம் பிறநலம்	0-20
19.	கைவல்யம் கட்டுரைகள்	0-75
20.	கடவுள் ஒரு கற்பனையே !	0-80
21.	சாதியை ஒழிக்க வழி—அம்பேத்கார்.	1-00
22.	நீதி கெட்டது யாரால் ?	1-00
23.	தரும பரீட்சை (அல்லது) புராண ஆபாசங்கள்	0-50
24.	மரண சாசனம் (முதல் பாகம்)	0-50
25.	மரண சாசனம் (இரண்டாம் பாகம்)	0-80
26.	மரண சாசனம் (மூன்றாம் பாகம்)	0-50
27.	Periyar E. V. Ramasami (A Pen Portrait)	0-75
28.	Periyar E. V. R. (Social Reform)	0-50

(தபால் செலவு தனி—வி. பி. பி. கிடையாது)

நிர்வாகி,
"விடுதலை"

2, ரண்டால்ஸ் ரோடு,
வேப்பேரி, சென்னை-7.